
PARELMOER

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels	Annick Gybels
Baandries 5	Wijnpeerstraat 7
3583 PAAL	9820 MERELBEKE
Tel. 011/42 64 05	Tel. 09/232 25 05
Bestellingen: rene.gybels@skynet.be	annick.gybels@gmail.com
Website: renegybels.wixsite.com/toneel	

PARELMOER

blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

2022

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

WOORDJE VOORAF

Het verhaal speelt zich af in de leefkamer ten huize Degrote.

Het situeert zich de dag van vandaag, nu elektronica, laptops en GSM dagelijks gebruik zijn geworden.

Sommige gesprekken worden gevoerd via telefoon: speaker, opgenomen en afgespeeld via USB sticks.....

PERSONAGES

2 dames – 2 heren.

KAREL DEGROTE: een knappe vijftiger, hoofdingenieur bij I.T International.

(Afgekort I.T.I- uitspreken als Ai Tee Ai)

GRIET VANBRABANT: echtgenote van Karel. Een knappe, goedverzorgde vrouw. Uit haar kleding blijkt een zekere welstand. Zij is volks gebleven wat soms blijkt uit haar taalgebruik

BETTY DEBUCK: secretaresse van Karel. Zij is een uitstekende secretaresse maar naast haar werk naïef en eerder een domme gans, een spreekwoordelijk ‘dom blondje’.

BART VERBEKE : echtgenoot van Betty, elektricien met kennis van elektronica

KORTE INHOUD

Karel en Griet zijn dertig jaar getrouwd en vieren hun parelmoeren bruiloft.

Op de avond van het feest komen Griet en Bart, de echtgenoot van Betty, er achter dat Karel stiekem een affaire heeft met Betty, zijn secretaresse.

Karel en Betty slagen er in om zowel Griet als Bart voor enkele dagen het huis uit te krijgen. Ze zullen zelf enkele dagen en nachten doorbrengen ten huize Degrote.

Griet en Bart hebben echter alles doorzien en smeden een plan om het overspelige koppel te ontmaskeren. Ze bezorgen hen een huiverige spookavond. Het koppel valt door de mand en dan volgt de confrontatie met de feiten.

Karel en Betty kunnen niet anders dan bekennen.

En met wat Griet en Bart daarna in petto hebben voor het overspelige koppel, daar kunnen ze niet mee lachen.

DECOR

Het verhaal speelt zich af in een luxueuse leefkamer.

In de linkerwand is een deur die (fictief) uitgeeft op een bureel, de berging, garage, tuin. Deze deur wordt verder '**bureeldeur**' genoemd. Via deze deur kan men de leefkamer betreden zonder de voordeur te gebruiken.

In de achterwand is een deur(eventueel een dubbele deur) die uitgeeft op de gang (inhomhal.) Via deze gang (hal) begeven we ons (fictief) rechts naar de voordeur (kunnen aanbellen) en links naar de slaapvertrekken. Deze deur wordt verder '**haldeur**' genoemd.

In de rechterwand is een deur die (fictief) uitgeeft op de keuken. Deze deur wordt verder '**keukendeur**' genoemd.

Als noodzakelijk meubilair zien we links vooraan een canapé, een ééNZit, een salontafel en eventueel een bijzettafeltje. Meer naar rechts staat een tafel met vier stoelen. Tegen de wand naast de keukendeur staat een lage kast met huistelefoon. (vaste lijn) Het vertrek is verder aangekleed met kleine meubelstukken, eventueel secretaire en versierd met prullaria zoals vazen, bloemen enz. Tegen de wanden hangen schilderijen. Er staat een TV en er ligt een laptop op de salontafel.

Zo mogelijk hangt er een kroonluchter. De kamer wordt verder verlicht met kleine lampjes: muurlampjes, spots, staanlamp. Alle lichten moeten kunnen gedimd en mee geflikkerd worden.

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel: Griet – Karel.

(Griet heeft de tafel rijkelijk gedekt en versierd voor een etentje met twee personen. Ze monstert het resultaat van haar werk en is blijkbaar heel tevreden.)

GRIET: Zo, alles staat klaar: de tafel mooi gedekt met mijn beste servies, voor de gelegenheid mijn zilveren kandelaars bovengehaald en de champagneglazen wachtend op een sprankelende fris gekoelde godendrank. Hmm, ik krijg al goesting. Als nu mijn schat thuiskomt nog rap rap rap de kaarsen aansteken en het feest kan beginnen. Dertig jaar getrouwd zeg, parels noemen ze dat . Of parelmoer, een parelmoeren bruiloft, niet niks hè.

Zou hij al vertrokken zijn op het werk? Het durft wel eens laat worden maar vanavond komt hij extra vroeg naar huis. Dat heeft hij beloofd. Zal ik even bellen? Neen, dat is niet nodig. Of toch? Doen Griet, dan zijt ge zeker.

(Griet neemt haar GSM en doet de nodige handelingen om Karel op te bellen. Dan horen we de stem van Karel op speaker.)

KAREL: Met Degrote.

GRIET: Dag schat. Met Griet hier. Ge wordt verwacht hè. Ik ben helemaal klaar.

KAREL: Ik nog niet. Nog een paar verslagen inspreken voor de Raad van Beheer morgen en ik kom af.

GRIET: Ge weet toch welke dag het is ?

KAREL: Natuurlijk weet ik dat. Maar dit kan niet wachten.

GRIET: Maar ge hebt mij beloofd....

KAREL: Ja, dat weet ik. Nog een klein beetje geduld.

GRIET: Ik zit hier intussen wel alleen hè.

KAREL: Ik zit hier ook alleen. Maar ik werk zo rap als ik kan. Zet de champagne al maar koud.

GRIET: Die staat al koud. Als ge nog lang wegblijft begin ik er alleen aan.

KAREL: Dat zal niet nodig zijn. Tot zo.

GRIET: Ja, tot zo. *(zet de GSM af.)* Al maar goed dat ik bel. Die gaat zo op in zijn werk dat hij alles durft vergeten. Maar nu kan 't feest zo dadelijk beginnen.

Tweede tafereel: Griet - Bart

(De bel aan de voordeur rinkelt.)

GRIET: Oei, de bel. Hij is er al. Die houdt mij voor de gek. *(roept)* Ja, ik kom!!! Nog rap de kaarsen aansteken. *(voegt de daad bij het woord. De bel rinkelt nogmaals)* Ja..aaa ik ko..oom. Het kan precies niet rap genoeg gaan. *(kijkt even in de spiegel en schikt een paar haarlokken. Dan haast ze zich naar de voordeur. We horen haar verwonderd spreken in de gang.)* Dag mijnheer.

BART: Dag mevrouw. Ben ik hier bij Degrote Karel?

GRIET: Ja, bij Karel Degrote. Waarvoor....?

BART: Ik ben Bart Verbeke. Zou ik uw man kunnen spreken?

GRIET: Dat zal moeilijk gaan, mijn man is niet thuis. Maar als het echt moet....

BART: Liefst wel. Maar als hij er niet is...

GRIET: Hij kan ieder moment thuiskomen. Kom maar binnen.

(Griet komt binnen, gevolgd door Bart.)

BART: Ik ben Bart Verbeke, de man van Betty, de secretaresse van uw man.

GRIET: Oh, de man van Betty. Ja, ik heb haar naam al meer dan eens gehoord. Blij u te leren kennen.*(geeft Bart een hand)*

BART: *(kijkt even rond)* Jullie hebben nog plannen voor deze avond, zie ik. Misschien kom ik beter op een andere keer?

GRIET: Nee, dat hoeft echt niet. En 't is Griet....zeg maar Griet. Weet ge wat, de champagne staat koud. We drinken samen een glaasje op de kennismaking. Dat verkort het wachten. En als mijn man zo dadelijk thuis komt, kunt ge gezellig praten met een lekker glaasje champagne.

(Griet gaat naar de keuken. Bart kijkt even in het rond.)

BART: Amai zeg, die mevrouw Degrote is een sympathiek mens. En champagne. Dat is het laatste wat ik verwacht had.

GRIET: *(komt binnen met de champagne en drie glazen)* Wilt ge me even helpen bij het ontkurken? Ik heb daar geen verstand van. Normaal doet mijn man dat. Maar hij is er nog niet, dus...

BART: *(helpt ontkurken.)*Ik ben ook geen specialist. Maar ik zal mijn best doen. *(ontkurkt en schenkt twee glazen vol. Ze toasten.)*

GRIET: Gezondheid... Bart was het toch?. Op onze kennismaking.

BART: Gezondheid mevrouw.. euh .. Griet.

GRIET: *(na het drinken)* Kom, we zetten ons in de salon. Dat praat veel gezelliger. *(Ze zetten zich tegenover mekaar neer.)*

BART: Ik stoor toch echt niet hè? Ik zie dat de tafel gedekt staat.

GRIET: Ja, we vieren onze parelmoeren bruiloft. Dertig jaar getrouwd.

BART: Dertig jaar? Dat is de moeite. Proficiat. Maar dan verstoort ik jullie feest. En ik heb niet eens bloemen meegebracht.

GRIET: Ge kon dat toch niet weten. En ge verstoort helemaal niets. Het feest is nog niet begonnen want mijn man is er nog niet. En in afwachting dat hij er is, heb ik gezelschap. Ik ben wel benieuwd welk geschenk hij zal bijhebben. Bloemen alleszins. En ik weet ook al welke. Wat dat betreft heeft hij niet veel verbeelding.

Toen we twintig jaar getrouwd waren kwam hij thuis met een ruiker bloemen, twintig rode rozen. Er zat zelfs een kaartje bij: “ Twintig rode rozen, één voor ieder jaar, dat we vreugd en zorgen deelden met elkaar”. En dat had hij zelf geschreven. ..zei hij.

BART: 't Is wel heel mooi gezegd. Romantisch... toch?

GRIET: Heel romantisch. En toen we vijfentwintig jaar getrouwd waren kwam hij thuis met een ruiker bloemen, vijfentwintig rode rozen. En er zat een kaartje bij:”Vijfentwintig rozen, één voor ieder jaar, dat we” En dat had hij ook zelf geschreven....zei hij. Ja, echt waar. En dus verwacht ik vandaag.....

BART: “Dertig rode rozen, één voor ieder jaar en....ook zelf geschreven.

GRIET: Hoe dat ge 't weet. Maar dertig jaar is wel parelmoer. Dus verwacht ik ook een mooi geschenk, iets met parels ...een mooi halssnoer ... of een armband met parels...dat zou ook kunnen.

BART: Het zal zeker de moeite waard zijn, na dertig jaar.

GRIET: Ja, dertig jaar, waar is de tijd naartoe. Ik weet nog goed hoe het allemaal begon. Maar drink eerst eens uit, het is een heel verhaal en op één been kunnen we niet staan. (*Ze drinken hun glas leeg en Griet schenkt nog eens vol.*) Het was op de jaarlijkse dansavond ten voordele van de fanfare. Ik was daar met Mieke, mijn vriendin. En we zaten zo rustig aan een tafeltje te luisteren naar de muziek.

En ineens zegt Mieke:” Griet, ik denk dat ge ‘touche’ hebt”.

Ik zeg “touche? Wat ‘touche’?”

“Ja”, zegt Mieke, “die ferme gast daar, een paar tafeltjes verder kan zijn ogen niet van u afhouden”.

Ik kijk in de richting van dat tafeltje en met dat ik kijk kruisen onze blikken elkaar en draait hij haastig zijn hoofd weg alsof hij zich betrappt voelt.

Ik zeg :”Ja, die keek in mijn richting. Maar dat wil nog niks zeggen”

“Toch wel” zegt Mieke. Als hij nog eens kijkt moet ge vriendelijk lachen en even knikken. En ge zult het zien, voor we tien minuten verder zijn vraagt die u ten dans en hebt ge een date”.

BART: En vroeg hij u ten dans?

GRIET: Noppes! Van die dans kwam niks in huis. We wisselden nog wel wat steelse blikken met een flauwe glimlach als onze blikken mekaar kruisten. Maar van dansen was geen sprake.

De avond liep op zijn einde en het werd stilaan tijd om naar huis te gaan.

‘t Zal niks worden” zeg ik tegen Mieke, “ 't is tijd om naar huis te gaan.”. “Neen”, zegt Mieke, “'t is tijd om de grote middelen in te zetten. We doen de truc met de vergeten handtas. We vertrekken en gij laat heel onnozel uw handtas op tafel staan. Ik durf wedden, voor we twintig meter ver zijn komt die u nagelopen ”.

BART: En lukte de truc?

(*Griet drinkt nog eens en Bart volgt haar voorbeeld.*)

GRIET: En of! Ik vond dat maar niks maar ge kent Mieke. En we zijn nog geen twintig meter ver, komt die gast ons nagelopen met mijn handtas.

“Juffrouw, juffrouw, ge vergeet uw handtas”.

Ik doe of ik uit de lucht gevallen kom en zeg:” Oei, hoe stom kunt ge zijn. Dank u wel mijnheer, dank u wel”.

“Geen dank juffrouw, graag gedaan. Asjeblijf”. En hij geeft mij mijn handtas.

En toen voelde Mieke haar moment gekomen.

“O ja, nu ik er aan denk. Griet, ik moet nog even die richting uit. Ge ziet er toch niet tegenop om alleen naar huis te gaan?”

“Nee nee Mieke, ik ga wel alleen. Zo ver is het niet”.

“Als u wilt loop ik wel even mee” zegt die gast.

“Oh ja”, zegt Mieke “als u dat zou willen doen. Dan voel ik mij gerust.”

En zo vertrok Mieke in een richting waar ze helemaal niet moest zijn en wandelde ik naar huis met een wildvreemde naast mij. (*drinkt nog eens*)

We liepen stilzwijgend naast elkaar en na een paar kuchjes zegt hij: “Ik ben Karel Degrote.”

Ik verschiet mij bijna een bult en kan nog juist en met veel moeite mijn lach inhouden. Ik denk:” Lap, met wie zit ik nu opgescheept. Die denkt dat hij keizer Karel is. Ofwel heeft hij ze niet alle vijf op een rijtje. Ofwel houdt hij mij voor de zot”.

En ik antwoord prompt:” Ik ben Margeretha Vanbrabant. Aangenaam”.

Ik kijk steeds naar hem en zie de glimlach om zijn lippen.

“Ja, ik had het kunnen weten. Gij denkt dat ik een grapje maak. Maar ik heet echt Karel Degrote, Degrote aan mekaar vast, met een grote D en een kleine G. ”.

Ik zeg, “Oh maar ik geloof u. Maar ik ben ook echt Margaretha Vanbrabant, Vanbrabant aan mekaar vast, met een grote V en een kleine B. Maar iedereen noemt mij Griet, Griet Vanbrabant.” En vanaf toen werd het Griet en Karel.

BART: En was het ijs gebroken.

GRIET: Zo is het. Voor we vijfhonderd meters verder waren wist ik hoe oud hij was, waar hij woonde en dat hij was afgestudeerd als burgerlijk ingenieur in de elektronica.

En dat hij hoopte aan de slag te kunnen in een groot I.T bedrijf want dat we een digitaal tijdperk tegemoet gingen met heel veel mogelijkheden.

En dat het zijn grootste droom was om daaraan mee te werken.

BART: Je was zeker wel onder de indruk?

GRIET: Vooral bang dat hij voor mij veel te hoog gegrepen was. Maar ik deed alsof alles wat hij vertelde mij heel erg interesseerde.

En zo stonden we bij mij thuis voor de deur zonder dat ik het besepte.

BART: En toen?

GRIET: Dat vroeg ik mezelf ook af. Wat nu? Maar drink eerst nog eens uit. Ik krijg er dorst van.

BART: Wordt het niet teveel? Seffens zijn we dronken.

GRIET: *(spreekt al een beetje met dubbele tong)* Dat geeft niet, ik heb iets te vieren. Mijn parle..parelmoeren bruiloft weet ge wel ...maar tot nu toe zonder man. *(Griet schenkt nog eens in en ze drinken.)* Waar was ik gebleven?

BART: Ik vroeg wat er toen gebeurde?

GRIET: Ah ja, wat er toen gebeurde? Dat vroeg ik mijzelf dus ook af, wat gaat er nu gebeuren? Gaat die mij vastpakken en mij proberen te kussen? Of...

BART: En?

GRIET: Niks, nul de botten Bart. Hij nam mijn hand in zijn beide handen en hield ze lang en innig vast. En dat voelde zo goed.
Hij vraagt "Zie ik u nog terug?"
Ik zeg:" Ja, ik wil wel, maar hoe...?"
"Geef mij uw telefoonnummer" zegt hij " dan bel ik u om af te spreken".
Ik geef hem mijn telefoonnummer, hij herhaalt het enkele keren en zegt:"Zo, dat vergeet ik niet meer. Ge hoort nog van mij. Bedankt voor de mooie avond. Het was mij heel aangenaam. Nog een goede nachtrust." En hij was weg.

BART : Dat was kort en bondig maar toch deftig en goed.

GRIET: Dat wel. Maar van die goede nachtrust kwam niet veel in huis. Ik lag maar te woelen in bed en kon de slaap niet vatten. Ik dacht daar hoor of zie ik nooit nog iets van. Maar 's anderendaags ging de telefoon. Ik denk zou dat nu echt kunnen en zeg heel plechtig:
"Met Margaretha Vanbrabant".
En hij heel plechtig:"Met Karel Degrote. Mag ik de edele jonkvrouw Margaretha Vanbrabant uitnodigen op een cinemabezoek met achteraf een drankje".
Ik zeg:" Ja, dat mag u edele heer. Zeg maar waar en wanneer."
Toen schoten we alle twee in een lach.
"Als het voor u goed is kom ik u volgende zaterdag om acht uur oppikken."

Natuurlijk was het goed. En zo is alles begonnen. In het begin twijfelde ik of wij wel bij elkaar pasten. Ik, een vrolijke vrije vogel die graag uitging en danste. En Karel zo stil en ernstig. Maar het klikte wonderwel en een jaar later waren we getrouwd. Karel kon aan 't werk bij I.T International Belgium. Hij is heel ambitieus en heeft zich opgewerkt tot hoofdingenieur. Hij is echt bezeten van zijn werk, op het fanatieke af. Hij zou bij wijze van spreken dag en nacht werken.

BART: Dat is voor u toch niet plezant.

GRIET: Neen, zeker niet. In het begin had ik daarmee geen probleem. Hij verdiende goed en we konden ons alles permitteren.
Maar naargelang de jaren voorbijgingen begon ik mij eenzaam te voelen.
Karel was meer op het werk dan thuis. En als hij thuis was , was hij doodmoe.
Dan viel hij als een blok in slaap en droomde van bits en bytes en files en sites en apps en wat nog allemaal.
Soms had ik de indruk dat hij met zijn werk getrouwd was en niet met mij.

BART: En hebt ge hem dat gezegd?

GRIET: Meerdere keren. Maar als ik daarover begin krijg ik steevast te horen: 'Maar lieveke, ik doe dat allemaal voor ons hè. En vooral voor u. Ik wil u een schoon leven bezorgen en u gelukkig te maken.

En als ik dan zeg: 'Ge maakt mij veel gelukkiger met meer thuis te zijn' dan is het van' Ja, maar ik ben nu zo ver. Nu kan ik niet meer terug. Ik zou nogal een figuur slaan'.

BART: En zo is alles bij het zelfde gebleven.

GRIET: Zo is het En ik heb mij daar bij neergelegd. Want ik geloof hem ook. Hij houdt van mij en denkt echt dat ik mij gelukkig voel als ik mij alles kan permitteren.

BART: Maar dat is niet zo.

GRIET : Nee, helemaal niet. In de loop der jaren heb ik dan maar mijn eigen wereld opgebouwd. Met een uitgebreide vriendenkring en veel engagement in het verenigingsleven.

BART: Maar jullie zijn wel altijd een koppel gebleven.

GRIET: En geen slecht koppel. Tijd om ruzie te maken is er niet. Hij is er bijna nooit. En als hij er is wil ik er van profiteren om samen gelukkig te zijn. Voor zover dat bestaat: gelukkig zijn.

(Griet drinkt haar glas leeg en neemt de fles om nog eens in te schenken.)

Kom, drink nog eens leeg. Ik trakteer.

BART: Neen Griet, dank u. Ik voel het al. En ik moet nog naar huis.

GRIET: Ik voel het ook. Maar ik ben thuis. Dus kan er nog eentje bij. *(Griet schenkt nog eens in en drinkt haar glas in één teug leeg.)* Schol!

BART: Gezondheid. Uw man blijft wel lang weg. Ik ga beter naar huis. *(staat recht om te vertrekken)*

GRIET: Maar ge hebt mijn man nog niet kunnen spreken.

BART: Nee, ik weet het. Misschien een andere keer.

GRIET: Als ge mij zegt waarover het gaat, kan ik het hem overmaken.

BART: Nee, dat hoeft niet.

GRIET: Maar het is echt geen probleem. Of zegt ge het liever niet?

BART: Nu ik uw verhaal gehoord heb, nee, liever niet. Naast uw probleem is het mijne maar 'peanuts'.

GRIET: Nu wil ik het zeker weten. Kom, zeg het.

BART: Het heeft ook met uw man te maken heeft. En met het werk.

GRIET: Nu ben ik wel heel nieuwsgierig.

BART: Dat uw man dag en nacht werkt, dat is zijn zaak. Maar dat hij Betty iedere avond doet overwerken, dat vind ik niet kunnen.

GRIET: Doet hij dat?

BART: Heel zeker. Daarstraks kreeg ik een telefoontje dat het vandaag weer laat zal worden. En de laatste tijd is het bijna iedere avond van dat. Ik ben dat meer dan beu.

GRIET: En kan ze niet weigeren?

BART: Ze durft niet, zegt ze. Van schrik, zegt ze. Hij moet op haar kunnen rekenen, zegt hij. En anders moet hij iemand anders zoeken, zegt hij.

GRIET: Zo ken ik Karel niet.

BART: Toch is het zo. Deze avond moeten ze de Raad van Beheer van morgen voorbereiden, zei ze. En de baas had haar op voorhand verwittigd dat het laat zou worden, zei ze. Maar ze had het mij vergeten te zeggen, zei ze.

GRIET: Heeft ze dat allemaal... 'gezeid'?

BART: Neen Griet, dat heeft ze gezegd.

GRIET: Nu snap ik er niks meer van. Karel heeft mij beloofd om vandaag ...extravroeg ...naar huis te komen. Om onze parle...parle...parelmoeren bruiloft te vieren.

BART: Maar is het nog extravroeg? Ik dacht van niet. Eerder laat zou ik zeggen.

GRIET: Ja, 't is weer van 't zelfde. Het werk primeert. Weet ge wat? Geef mij uw telefoonnummer. Ik bel hem op en vraag hoe het zit? En dan laat ik u iets weten. Afgesproken? (*Griet reikt een blad papier aan en een pen.*)

BART: Voor mij moet ge dat niet doen. Ge hebt al leed genoeg zonder mij.

GRIET: Toch wel. Schrijf maar neer. Ik bel u.

BART: (*Bart schrijft zijn telefoonnummer neer.*) Zo. Maar ge moet u niet verplicht voelen. In ieder geval, het was mij zeer aangenaam u te leren kennen.... Griet.

GRIET: Dat is dan wederzijds...Bart, ge hoort van mij.

BART: Dat is fijn. Ik hoop dat uw feest nog kan doorgaan.

GRIET: Ik heb die hoop al opgegeven. En mijn goesting is ook al lang voorbij. Nog een goeden avond.

BART: Ja, goeden avond.

(*Griet heeft Bart begeleid tot aan de deur en komt dan terug naar binnen.*)

GRIET: Verdomme keizer Karel. Ik denk dat we eens een har...hartig woordje moeten spreken. Maar niet kwaad worden hè Griet, zeker niet kwaad worden hè, kalm blijven. Eerst nog maar iets drinken. Als er nog iets in de fles is. Dan blijf ik kalm. Misschien.

Derde tafereel: Griet - Karel

(Griet giet haar glas nog eens vol en zet zich aan tafel. Ze belt Karel op met haar GSM. Na enig wachten horen we de stem van Karel.)

KAREL: Met Degrote.

GRIET: Met Vanbrabant.

KAREL: Ha Griet, gij zijt het.

GRIET: Tiens, gij herkent mijn stem toch nog.

KAREL: Natuurlijk herken ik uw stem. Die herken ik uit duizend andere. En ja, ik weet waarom ge belt. Ik ben er nog niet hè.

GRIET: Zo te zienneen. Ik zie u niet.

KAREL: Sorry schat, sorry, sorry, sorry. Ik weet het, ik heb beloofd om vroeg thuis te zijn. Maar ik kan er echt niks aan doen.

GRIET: Daar twijfel ik geen seconde aan.

KAREL: Ge wilt echt niet weten wat ik nu heb voorgehad.

GRIET : Neen, dat wil ik inderdaad niet weten.

KAREL: Ik stond klaar om naar huis te komen. Echt, met de klink van de deur al in mijn hand. Gaat toch de telefoon wel zeker.

GRIET: Allee zeg, ging de telefoon nog. Kom dat tegen jong.

KAREL: Straf hè. In 't begin dacht ik nog om niet op te nemen.

GRIET: Goed gedacht. Maar ge hebt het dan toch maar gedaan.

KAREL: Ja , ge kent mij hè Griet.

GRIET: Eerlijk gezegd, daar begin ik stilaan aan te twijfelen.

KAREL: Ge raadt nooit wie ik aan de lijn had?

GRIET: Laat mij prroo...beren. Iemand die belangrijk genoeg is om mij, op de avond van onze parle...parelmoeren bruiloft te laten stikken met mijn eten, dat....dat moet ...dat moet de koning geweest zijn. Of minstens zijn eerste minister.

KAREL: Niet zwansen hè. Niet de koning en niet zijn eerste minister. Maar wel de directeur-generaal van I.T. International. De allergrootste baas van onze firma.

GRIET: Amai zeg, wat een eer. En die belde u persoonlijk op ?

KAREL: Ja, die belde mij persoonlijk op, mij persoonlijk.

GRIET: Daar waart ge wel niet goed van zeker?

KAREL: Ik moest toch een paar keren slikken. Hij belde mij in verband met die Raad van Beheer van morgen. Die man is dag en nacht bezig met zijn werk. Nog erger of hij met zijn werk getrouwd is.

GRIET : Allee zeg, bestaan zulke mensen ook al. Dat wist ik niet.

KAREL: Ja die bestaan. Hij had nog een paar geweldige ideeën om verder te ontwikkelen. En hij vroeg mij om die nog even uit te werken om morgen aan de dagorde toe te voegen. Straf hè.

GRIET: Heel straf. En gij hebt niet gezegd:” Mijnheer de directeur-generaal, met alle respect, maar ik vier deze avond thuis, samen met mijn vrouwke, onze parle...parelmoeren bruiloft. Wij zijn namelijk vandaag exact dertig jaar getrouwd. En mijn echtgenote zit thuis te wachten met het feestmaal dat ze bereid heeft?

KAREL: Gij zijt niet goed wijs zeker . Zoiets kan ik toch niet maken tegenover de directeur-generaal van I.T. I.

GRIET: Maar tegenover mij wel.

KAREL: Ja maar Griet, dat is niet hetzelfde hè.

GRIET: Neen, dat is waar. Ik ben maar uw vrouwke en de directeur-generaal van I.T-I is de directeur-generaal van (*overdreven*) I.T.I. (Ai...Tee.... Ai)

.KAREL: Grietje, zo moogt dat niet bezien. Daarbij, ik heb al andere plannen gemaakt voor ons feest. Uitstel is geen afstel. Ik maak mij het ganse weekend vrij om samen met u te vieren. Wij gaan ergens in een chique restaurant dineren. Wat zegt ge daar van?

GRIET: Wat ik daarvan zeg? Dat wij vandaag dertig jaar getrouwd en niet in het weekend. Dus vier ik onze parle..parelmoeren bruiloft vandaag. En omdat gij niet thuis zijt ben ik er alvast aan begonnen. De eerste fles cham...champagne is al gesneuveld.

KAREL: Wablief? Al een fles champagne gesneuveld? Waar zijt ge mee bezig? Ik hoor aan uw praten dat ge gedronken hebt. Stop daar eens mee. Straks zijt ge stomdronken. Allee zeg, zo in je eentje een ganse fles champagne opdrinken.

GRIET: Ja maar sch..schat ik was niet alleen zulle. Ik had charmant gezelschap, mannelijk gezelschap.(*giechelt*)

KAREL: Mannelijk gezelschap, ik zou niet weten wie?

GRIET: Ik wel. En gij moogt drie keer ra...raden.(*giechelt*)

KAREL: Verdorie Griet, ik heb geen tijd voor spelletjes. Zeg het alstublieft.

GRIET: Barrrrt ...van Betty.

KAREL: Bart van Betty? Welke Bart van welke Betty?

GRIET: Wel Bart, de man van uw Betty.

KAREL:Mijn Betty? Ik heb geen Betty.

GRIET : Uw secretaresse heet toch

KAREL: (*windt zich op*) Ja, die heet Betty. Maar of die nu Bea of Betty of Kitty of Cathy of Millie of Molly of hoe dan ook heet, doet niet terzake. Betty is mijn secretaresse. Punt. Gedaan.

GRIET: Dat is zo jong. Punt gedaan. Betty van Bart is niet uw Betty. Betty van Bart is Bart zijn Betty. Maar Bart van Betty is boos op u. Omdat zijn Betty zoveel moet overwerken. Vandaag is het weer van dat. Betty van Bart heeft Bart gebeld om te zeggen dat het weer laat zal worden. En Bart van Betty is dat beu. En daarover wilde hij u spreken.

KAREL: Maar ik laat Betty niet overwerken. En al zeker vandaag niet. Integendeel, Betty is vandaag zelfs vroeger vertrokken om morgen vroeger te beginnen. Om de laatste gegevens aan de dossiers voor de Raad van Beheer toe te voegen.

GRIET: Bart ... van Betty...zei nochtans dat Betty niet is huis gekomen.

KAREL: Dan heeft die Bart van Betty een groot probleem. Daar heb ik niks mee te maken. Trouwens, ik begrijp niet waarom gij een wildvreemde zo maar in huis laat en zo vertrouwelijk met hem omgaat.

GRIET: Maar Bart is geen wildvreemde. Bart is Bart van Betty, een heel fijne man. Het was een aangename kennismaking. (*giechelt*) Wij hadden een gezellige babbel bij een lekker glaasje. In afwachting dat gij zou thuiskomen. Maar gij kwam niet thuis. En zo is dat éne glaasje een ganse fles geworden.

KAREL: Griet, ik vind uw gedrag onverantwoord. Wij moeten dringend praten.

GRIET: Ook met een glaasje? (*giechelt*) Dan trrrrek ik nog een fles af. We vieren vandaag onze parle...parelmoeren bruifoft, weet ge 't nog. Of zijt ge het misschien vergeten?

KAREL: Nee, ik ben het niet vergeten. Maar ge hebt meer dan genoeg gehad. Nog snel een paar zaken afronden en dan kom ik af. Zo rap ik kan.

GRIET: Oh, doe vooral geen moeite jong. Ik voel de champ...champieter in mijne kop. Ik heb dringend mijn bed nodig. Dus blijf maar lekker doorwerken. Zolang ge wilt. En maakt mij straks vooral niet wakker. Ge neemt best de logeerkamer. Dan stoort ge mij niet en ik u niet. In geval ik moest snulken...snurken. Tot morgen ...of later. Als ik u zie..zie ik u wel.

KAREL: Ja maar Griet...

(Griet heeft de verbinding verbroken.)

GRIET: *(Het blijft even stil. Plots weerklinkt een door merg en been snijdende schreeuw). Aaaaahhhhhhh!!!! Degrote verdomme!!!! . (rustig) Kalm blijven Griet. Kalm blijven. Wij moeten dringend praten, zegt hij. Zeker weten jong. Maar eerst beeld zonder klank...ik zal zwijgen tot gij zweet van ellende. En nu mijn beddeke in en dodo doen.. (Griet staat aarzelend op en gaat voorzichtig naar de haldeur. Aan het einde van de tafel blijft ze even staan en steunt op de tafel.)* Margaretha van Brabant, het feest zit er op. Dertig jaar getrouwd, parelmoer noemen ze dat. Of parels. Parels voor de zwijnen ja.

(Griet dimt het licht en vertrekt door de hal deur naar de slaapkamer.)

Vierde tafereel: Karel

(Met aangepaste muziek 'bv Plaisir d' amour' maken we een korte overgang.. We horen een auto thuiskomen en stilzetten. Karel komt binnen langs de bureeldeur. Hij zet het licht terug op volle sterkte en monstert de tafel.)

KAREL: God Griet, wat hebt ge allemaal klaar gemaakt. En dan blijf ik weg. Degrote, waar zijt ge mee bezig. Ik zal morgen serieus uit de hoek mogen komen om dit goed te maken. Al mijn goede punten zijn ineens opgebruikt. Voor zover ik die al had. Nu de logeerkamer opzoeken en proberen te slapen. En morgen zien we wel.

(Karel vertrekt eveneens via de haldeur naar boven nadat hij de lichten heeft gedoofd.)

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

Vijfde tafereel: Griet – Karel.

(’s Anderendaags ’s morgens. De woonkamer is verlaten. Karel komt binnen langs de bureeldeur. Hij steekt voorzichtig zijn hoofd naar binnen.)

KAREL: Griet...Grietje. *(wacht even)* Ze slaapt nog. *(Karel komt verder naar binnen. Hij heeft een zak ontbijtkoeken mee en een bos rode rozen.)* Tijd om een lekker ontbijt klaar te maken. En de bloemist was al open. Gelukkig. ’t Zijn wel vijgen na Pasen. Maar dit mocht ik zeker niet vergeten. *(Karel legt het boeket aan de kant en maakt een ontbijt klaar.)* Lekkere ontbijtkoeken van onze bakker. Daar is ze altijd verzot op. En de koffie staat al klaar. Ik hoop dat ze zo mijn laat thuiskomen zal pardonneren

(Griet komt binnen van boven.) Goede morgen vrouwke. Goed geslapen? Geen last van de champagne? *(Griet loopt Karel voorbij en negeert hem volledig. Ze gaat binnen in de keuken.)* Oei, beeld zonder klank. Dat was te verwachten. Ik zal uit mijn pijp mogen komen of dat komt hier niet goed. *(doet verder met het ontbijt)* Ze heeft wel groot gelijk. In haar plaats zou ik hetzelfde doen. Maar ik ben nu zover. Ik kan niet anders.

(Griet komt binnen met een tas koffie en zet zich stilzwijgend en zonder interesse aan tafel.) Lieveke, duizendmaal sorry voor gisterenavond. Maar ge moet het begrijpen hè. Als de grote baas mij persoonlijk belt .. de grote baas hè Griet...de directeur-generaal... belt mij persoonlijk van uit Ierland...mij persoonlijk. Dat wil toch wel wat zeggen. En pas op hè... hij komt vandaag helemaal van uit Ierland om de Raad van Beheer bij te wonen. Dat is nog nooit gebeurd hè. Ik zal er van profiteren om een heel goede indruk te maken. Zo word ik ooit zelf directeur. Dat zou toch iets zijn hè. Dan wordt gij de vrouw van de directeur van I.T.I Belgium. Ik weet het. Dat praat niet goed dat ik de viering van onze parelmoeren bruiloft verbod heb. Maar ik zal alles doen om het goed te maken. Volgende zaterdag gaan we ergens lekker dineren. Kies zelf het restaurant maar uit. En voor nu heb ik gezorgd voor een lekker ontbijt. Verse broodjes en uw lievelingsontbijtkoeken van bij de warme bakker.

En wacht, ik heb nog iets, even geduld. *(Karel neemt het boeket rozen en verbergt het achter zijn rug.)* Wat zou ik nog meegebracht hebben? Ge moogt driemaal raden. *(even stilte)* Weet ge het niet? Bloemen...*(toont het boeket)* ...dertig rode rozen. En er zit zelfs een kaartje bij...dertig rode rozen, één voor ieder jaar, dat we vreugd en zorgen, deelden met elkaar. Mooi toch hè. En dat heb ik zelf geschreven, echt waar. *(Karel wil de rozen aan Griet geven doch deze slaat ze weg.)* Ik zal ze hier neerleggen. Ge moet ze straks maar eens goed bekijken. Ge zult er heel gelukkig mee zijn. En eet nu maar lekker van uw ontbijt. Ik moet helaas doorgaan want er is nog werk te doen. Deze Raad van Beheer is zo belangrijk voor mij. Dat begrijpt ge toch wel hè. Tot straks hè lieveke.

(Karel wil Griet een kus geven voor het vertrek maar Griet duwt hem weg. Karel gaat tot aan de deur links.) Voor ik het vergeet, het zal vanavond weer iets later zijn. Nu de grote baas er is wordt na de Raad van Beheer nog een zakendiner aangeboden. Een uitgelezen gelegenheid om contacten te leggen. Het kan dus wel acht uur worden. Of misschien zelf iets later. Tot deze avond dan hè. En niet kwaad blijven hè. Dag

lieveke. Tot vanavond hè. Daaaag! (*Karel vertrekt. We horen een auto starten en wegrijden. Wanneer Karel weg is.*)

GRIET: (*slaat een diepe zucht*) Gelukkig, hij is weg. Uitleg genoeg. Alleen, ik geloof er geen bal van. En maar flemen, de slijmbal. Het scheelde niet veel of hij deed een knieval. Als hij denkt daarmee alles goed te maken dan kent hij Griet Vanbrabant nog niet goed. En dat ontbijt? Dat blijft staan tot morgen. Dat mag hij zelf opeten. En die bloemen? Dertig rode rozen? (*bekijkt het kaartje*) Dertig rode rozen, één voor ieder jaar, dat we vreugd en zorgen (*wacht even*) hij zou beter schrijven, dat we weinig vreugde, deelden met elkaar. Daar zie, de vuilbak in. Dat doe ik ermee.

Zesde tafereel: Griet - Bart

(*De bel rinkelt.*)

GRIET: Dat ook nog, bezoek. Dat kan ik nu wel missen. (*Griet gaat naar de voordeur om open te doen.*) Ha! Dag Bart. Kom binnen.

BART: Dag Griet. (*Bart komt binnen.*)

GRIET: Ge zijt er al vroeg bij.

BART: Ja, slecht geslapen. En veel te vroeg wakker.

GRIET: Haal ik u een tas koffie. Dat zal deugd doen.

BART: Graag. Dank u. (*Griet gaat naar de keuken om koffie. Bart neemt een stoel en zet zich aan tafel. Hij kijkt om zich heen.) Niet veel gefeest zo te zien. (Griet komt uit de keuken met twee tassen koffie. Ze zet zich bij Bart aan tafel. Bart herhaalt.) Niet veel gefeest zo te zien?*

GRIET: Neen, niets gefeest. Ik ben gaan slapen en heb hem niet meer gezien. En bij u? Hoe is het afgelopen? Was Betty al thuis?

BART: Neen, zij was er niet. Ik heb haar ook niet horen thuiskomen. Hebt ge Karel al kunnen spreken?

GRIET: Ik heb hem gisteren direct na uw vertrek gebeld.

KAREL: En? Wat heeft hij gezegd?

GRIET: (*Griet drinkt van haar koffie om tijd te winnen.*) Ja, wat heeft hij gezegd? 't Is moeilijk om dat te zeggen.

BART : Zeg het toch maar. Ik wil het weten.

GRIET: Ja...dat begrijp ik. Hij zei dat Betty zelden of nooit moet overwerken. En zeker gisteren niet. Ze is gisteren zelfs vroeger vertrokken om deze morgen vroeger te beginnen. Om de laatste stukken voor de dossiers klaar te maken.

BART: Ja, dat laatste kan kloppen. Ze is inderdaad vroeger vertrokken voor die dossiers. Maar ze blijft erbij dat ze heel laat heeft moeten overwerken. En 's avonds laat overwerken. En 's morgens vroeger beginnen. Dat gaat nu echt wel te ver.

GRIET: Als dat zo is... dan is dat inderdaad zo. Maar Karel beweert pertinent dat Betty niet heeft overgewerkt.

BART: En Betty beweert pertinent dat ze tot heel laat heeft overgewerkt.

GRIET: Conclusie: één van beiden liegt. En dan zijn er twee mogelijkheden: ofwel liegt Betty ofwel...

BART: ... liegt mijnheer Degrote. Alhoewel...er is nog een derde mogelijkheid: ze liegen alle twee.

GRIET: Alle twee? Neen, dat kan niet. Karel zou daarvoor niet liegen.

BART: Betty zou daarvoor ook niet liegen. Ten minste dat denk ik toch. Maar er klopt iets niet. Er is iets.

GRIET: Wat zou er zijn? Ik zou niet weten....

BART: Ik ook niet. Maar er is iets gaande tussen die twee. Ik durf er niet aan denken.

GRIET: Ge denkt toch niet dat die twee....dat die twee...

BART: Ja dat denk ik. Die twee hebben iets met elkaar. Het kan niet anders.

GRIET: Wablief! ...Mijne Karel? ... Een relatie met uw Betty? Mijne Karel? ...Met uw Betty? (*Griet krijgt een lachbui.*) Bart jong, uw Betty is toch geen computer?

BART: Natuurlijk is mijn Betty geen computer.

GRIET: Dan heeft mijne Karel geen interesse. Die heeft alleen oog voor computers, systemen, programma's en alles met informatica te maken heeft. Al de rest kan hem gestolen worden. Die is zo door en door bezeten van zijn werk dat hij 's avonds zelfs niet beseft dat hij met een vrouw in bed ligt.. zijn eigen vrouw nota bene. En die Karel zou een relatie hebben met een andere vrouw...met uw Betty. Vergeet het Bart, daarover hoeven we ons helemaal geen zorgen te maken.

BART: Ik hoop dat ge gelijk hebt. Maar ik betrouw het zaakje niet. Ik moet weten hoe de vork aan de steel zit. We moeten iets doen.

GRIET: Dat is rap gezegd. Maar ik ben geen boer. Ik heb geen verstand van vorken en stelen. Dus...ik weet het niet.

BART: Ik weet het wel. We blijven poeslief. We doen of er geen vuiltje aan de lucht is. We houden ons van den domme en laten ze hun gang gaan.

GRIET: Met andere woorden, we zetten de kat bij de melk. Of de melk bij de kat?

BART: Juist. En als ze likken...gggrrrrrrpppp... we pakken ze bij hun nekvel.

GRIET: Aan Karel zijn nekvel is niet veel pak aan. Maar ik snap wat ge bedoelt.

BART: Dus we doen het?

GRIET: Dat weet ik nog niet. Poeslief doen? Alles met de mantel der liefde bedekken? Nu? Na alles wat hij mij gelapt heeft? Ik heb zo getracht naar onze parelmoeren bruiloft en zo mijn best gedaan voor een gezellig feestje. En dan vindt mijnheer het heel normaal om het werk voorrang te geven en mij te laten stikken. Neen Bart, sorry, ik kan het niet. Ik ben razend kwaad. Hier speelt voor minstens een week een stomme film. Zeker weten.

BART: Griet, zo komen we nooit achter de waarheid. Dus weg met die stomme film. Lief zijn, u zelfs verontschuldigen en begrip tonen voor de situatie. Maar niet overdrijven want dan krijgt hij achterdocht.

GRIET: Bart, ge weet niet wat ge vraagt. Lief zijn, mij verontschuldigen en begrip tonen. Dat is een stap te ver. Neen, dat zijn honderd stappen te ver.

BART: En toch moet het. Het is de enige manier om achter de waarheid te komen.

GRIET: Goed, ik zal het proberen. In zijn gezicht stralend lief. En als mijn gezicht verkrampt van kolere, draai ik mij om.

BART: Dat is de juiste ingesteldheid. Nu moeten we onze tactiek uitwerken. Die ontbijtkoeken? Heeft Karel die meegebracht als zoenoffer?

GRIET: Ja, maar ik sterf nog liever van honger dan er ook maar één beet van te eten.

BART: Verkeerd Griet, ge eet ze allemaal op. Waar is de vuilzak?

GRIET: In de keuken. Waarom?

BART: Kieper ze er allemaal in. Dan denkt Karel dat ge lekker gegeten hebt. En dan ruimen we de tafel af. *(Bart voegt de daad bij het woord en begint, samen met Griet, alles naar de keuken te dragen.)*

GRIET: We gaan toch de afwas niet doen?

BART: Neen, dat is een stap te ver.

GRIET: En 't is toch verloren moeite. Karel doet zoiets niet.

BART: Zoveel te beter dan. Maar ik wil zekerheid.

GRIET: *(als het afruimen gedaan is)* En die bloemen?

BART: Eén voor ieder jaar zeker?

GRIET: Hoe dat ge 't weet. Maar wegkippen zeker?

BART: Neen Griet, zeker niet doen. Zoek een vaas waar ze mooi kunnen instaan. En het kaartje goed zichtbaar hangen. Dat zal hem charmeren.

GRIET: Mij niet. Maar als ge 't vraagt.

(Griet gaat naar de keuken om een vaas. Dan schikt ze de rode rozen met het kaartje goed zichtbaar. Intussen...)

BART: Hebt ge nog plannen voor vandaag?

GRIET: Eigenlijk niet. Gij wel?

BART: Ik ook niet. Hebt ge al ontbeten?

GRIET: Neen, ik kon geen hap door mijn keel krijgen.

BART: Zullen we dan samen gaan brunchen?

GRIET: Dat is een goed gedacht. En als het voor u past maken we er daarna een gezellige dag van.

BART: Dat kan. Ik ben vrij. Betty heeft mij verwittigd dat het deze avond weer later zal worden. Al het personeel dat meegewerkt heeft om de Raad van Beheer voor te bereiden krijgt een etentje aangeboden... zegt ze.

GRIET: Dat zal zo wel zijn. De grote baas komt op bezoek. En al de leden van de Raad van Beheer krijgen een diner aangeboden. Karel heeft verwittigd dat het zeker acht uur zal worden. Maak daar maar negen uur van.

BART: Het wordt dus voor allebei weer laat. Ook een toeval?

GRIET: Maar zeker. Ge moet niet overal iets achter zoeken. En wij hebben de ganse dag voor ons alleen. Ik stel voor om na de brunch een wandeling te maken, iets gaan te drinken en voor we naar huis gaan ergens lekker te gaan eten.

BART: Dat staat mij wel aan. Kom we zijn ermee weg.

GRIET: Ik moet wel thuis zijn voor Karel er is.

BART: Dat komt in orde. We hebben nog een zee van tijd. *(Griet en Bart vertrekken.)*

Zevende tafereel: Griet - Karel

(We overbruggen de dag tot 's avonds. Het vertrek wordt volledig verduisterd. Met aangepaste muziek wordt het daarna langzaam gehuld in schemerlicht. Wanneer de muziek stopt komt Griet binnen langs de bureeldeur met enkele boodschappentassen. Ze ontsteekt het licht.)

GRIET: Gelukkig, Karel is er nog niet. *(Ze gaat met haar boodschappentassen naar de keuken en komt binnen met een glas water. Ze zet zich voor in de zetel en drinkt een slokje.)* Tijd om even te rusten. Die Bart is best een aangename gast. Lang geleden dat ik mij nog zo geamuseerd heb. Moest Karel het weten, het zou mijn beste dag niet zijn. Dus zwijgen Griet, zwijgen meisje.
Dat zal niet moeilijk zijn want ik ben nog altijd razend kwaad. Maar Bart wil dat ik doe of alles vergeven en vergeten is. Ik zal 't proberen maar 't zal moeite kosten.

KAREL: *(We horen een auto aankomen en stilgelegd worden. Karel komt binnen langs de bureeldeur.)* Hallo, ik ben er!

GRIET: *(met een nors gezicht)* Hij is er. Het smoelentrekken kan beginnen. *(staat recht, forceert een glimlach en zegt poeslief)* Ge zijt er al? Dat is rap. Ik had u nog niet verwacht. *(Griet gaat richting Karel die verder is binnengekomen.)*

KAREL: Ik had toch gezegd acht uur. 't Is wel iets later maar ik heb mijn best gedaan. Ik ben van mijn woord.

GRIET: Dat is lief. En hoe was het diner? Lekker gegeten?

KAREL: En of! Een diner met alles erop en eraan. Champagne, wijn en de beste hapjes die je kan bedenken. En hoe was het hier? Hebben de ontbijtkoeken gesmaakt?

GRIET: Zoals ge ziet. Alles is op. *(Maakt achter haar rug een gebaar van weg gekipt.)*

KAREL: Alles op? Toch niet in één keer? *(Karel gaat tot bij de tafel en bekijkt de bloemen.)*

GRIET : *(trek een gezicht van afkeer en zegt heel lief)* Nee? Natuurlijk niet. Daarvoor waren ze veel te lekker. Ik heb er de ganse dag van genoten.

KAREL: En ge hebt die rode rozen zo mooi in een vaas geschikt. Ja, ik dacht dertig jaar getrouwd. Onze parelmoeren bruiloft. Dan kan ik toch niet met lege handen thuiskomen. En daarom die rode rozen als geschenk voor u voor ons parelmoer. *(terwijl Karel nog naar de rozen en het kaartje kijkt voelt Griet in haar hals en haar pols)*

GRIET: *(kwaadkijkend)* Ja, hééééél prachtig. Een geweldig geschenk. En zooo origineel. Ik had het zelf nooit kunnen bedenken.

KAREL: En hebt ge dat kaartje goed bekeken. En gelezen? Romantisch hè.

GRIET: Ja, héééééél romantisch.

KAREL: En dat heb ik zelf geschreven. Echt waar.

GRIET: 't Is niet waar hè. Ge zijt een echte romanticus. (*Griet schudt ongezien het hoofd en doet gebaar van 'onnozelaar'. Griet herpakt zich.*) À propos, hoe is de Raad van Beheer verlopen? Is het meegevallen?

KAREL: En of! De directeur-generaal is echt een toffe en zo eenvoudige man en zo begaan met I.T .I. Die zit nog vol plannen voor de toekomst waar de firma alleen maar beter zal van worden. En ik denk dat hij het echt voor mij heeft.

GRIET: Allee jong, waarom denkt ge dat?

KAREL: Wel, hij heeft veel met mij gepraat, vooral op het diner na de vergadering. Hij wilde weten waar ik nu mee bezig ben en welke mijn visie is op de toekomst. En ik heb nog geweldig nieuws.

GRIET: Geweldig nieuws? Laat horen.

KAREL: Ik weet wel niet of gij het zo graag wilt horen.

GRIET: Natuurlijk wel. Ik wil alles horen wat met u te maken heeft.

KAREL: Wel...volgende week heeft er bij I.T .I in Ierland een internationaal congres plaats. En de directeur-generaal heeft mij persoonlijk uitgenodigd om daar aanwezig te zijn. En mij alleen hè.

GRIET: Maar dat is inderdaad geweldig nieuws. Die man heeft het echt goed voor met u.

KAREL: Dus... gij hebt er niets op tegen dat ik ga?

GRIET: Natuurlijk niet. Ge moet daar naartoe gaan. Dat kan uw carrière alleen maar ten goede komen. Trouwens ik moet mij nog verontschuldigen voor deze morgen. Omdat ik zo kwaad was dat ons feestje niet is doorgegaan. Maar ik was zo ontgoocheld.

KAREL: Ge moet u daarvoor niet verontschuldigen. Ge had alle reden om ontgoocheld te zijn.

GRIET: Ik had moeten begrijpen dat in bepaalde omstandigheden het werk voorrang heeft. Tenslotte doet ge het voor ons allebei. En vooral om mij gelukkig te maken.

KAREL: Ik ben blij dat ge het begrijpt. Dan is tussen ons alles weer koek en ei lieveke?

GRIET: Natuurlijk schat, alles is weer koek en ei.

KAREL: Maar ik zit wel met een gewetensprobleem om te vertrekken. Dan zit ge hier weer drie dagen helemaal alleen.

GRIET: Oh dat geeft niet. Ik ben het wel gewoon om alleen te zijn.

KAREL: Maar drie volle dagen alleen, dat wil ik niet. Wat zoudt ge ervan denken om voor enkele dagen naar je zus te gaan aan zee? Lekker gaan eten, strandwandelingske maken, gezond uitwaaien, pootje baden, terrasje doen, crèmeke likken, shoppen.

GRIET: Ja....dat zegt mij wel iets. Maar...mijn zus heeft ook haar drukke bezigheden. Ik weet niet of ze staat te springen om mij zo onverwacht te zien opduiken en drie dagen te entertainen.

KAREL: Toch wel. Ze is heel blij om u na al die tijd terug te zien. En om samen enkele dagen te genieten van de zee en het strand.

GRIET: Hoe? Ge hebt haar al gebeld?

KAREL: Ja, ik heb haar zelf gebeld. Omdat ik vreesde dat ge anders niet zou gaan.

GRIET: Dus... ik sta voor voldongen feiten.

KAREL: Als ge het zo bekijkt... ja. Maar ik wil absoluut niet dat gij hier drie dagen alleen zit. Moest ge echter niet graag gaan dan... ja...dan...

GRIET: Oh, maar ik ga graag naar zee. Echt! Ik heb mijn zus al een hele tijd niet gezien. Het raakt mij dat ge zo met mij inzit. Bedankt. Ge zijt echt zo een lieve man. En zo bezorgd voor mij.

KAREL: Zo, dat is dan opgelost. (*gaapt*) Ik ben heel moe. Ik zou eens een nacht ongestoord moeten doorslapen.

GRIET: Daar kan ik voor zorgen. Gij krijgt ons groot bed helemaal voor u alleen. Ik slaap wel een nachtje op de logeerkamer.

KAREL: Oh maar lieveke, dat bedoel ik niet.

GRIET: Ik wel. Gij zijt zo bezorgd voor mij. Dan ben ik ook bezorgd voor u. Ik durf nogal eens woelen en misschien wel snurken. Als gij apart slaapt hebt ge daar zeker geen last van. Dus trek er maar in en slaap eens goed door.

KAREL: Dat ga ik direct doen. Tot morgen hè... lieveke. (*gaat tot aan de haldeur. Hij draait zich nog eens om.*) Slaap wel hè..lieveke (*Karel gooit nog een handkusje en gaat af.*)

GRIET: Ja tot morgen. Slaap wel hè.... schat. (*Als Karel weg is maakt Griet met beide handen het gebaar van 'weg ermee' en roept hem na.*) Lul!!!! Slijmbal!!!Kruip maar in uwe nest dat ik u niet meer hoor of zie. Dan moet ik niet langer smoelentrekken. En poeslief zijn tegen u? Ik zou liever de ogen uit uwe kop krabben van kolere. En wat gij u allemaal durft permitteren zeg! Eerst mij laten stikken met ons jubileumfeestje 'omwille van het werk'. En 's anderendaags doodleuk komen vertellen dat ge mij drie dagen alleen laat 'omwille van uw carrière'. Ge moet maar durven! En toppunt van alles, gij regelt achter mijn rug een verblijf van drie dagen 'aan het zeetje' bij mijn zus. Ik krijg zelfs geen inspraak in mijn eigen doen en laten. (*imiteert Karel*) 'Dan is alles tussen ons weer koek en ei lieveke?' Neen....(*smalend*) schatje, het ei is serieus

geklutst, nog net goed voor een eierkoek. (*wendt zich af van de haldeur.*) Voila, dat heb ik hem eens ferm gezegd. Het moest mij van het hart. Hij heeft het wel niet gehoord maar 't heeft mij toch deugd gedaan. (*Griet komt terug naar voor bij de zetel.*) Nu moet ik eerst mijne mond spoelen. Ik voel mij mottig van al die leugens en dat huichelachtig gefleem. (*drinkt van haar glas water*)

(*Griet gaapt.*) Ik trek er ook in. Op de logeerkamer....op logement in mijn eigen huis. En voor meerdere dagen, hij wil toch zo graag ongestoord slapen. Voor mij niet gelaten. Ik zou nu niet kunnen verdragen dat hij me aanraakt. Alhoewel mij aanraken? Zolang in niet verander in een computer zal dat niet gebeuren. Daarom kan ik moeilijk geloven dat hij iets heeft met die Betty. Alhoewel....misschien heeft hij de streken geërfd van zijn illustere naamgenoot in de geschiedenis...Keizer Karel. Voor zover ik er iets van ken heeft die ook enkele vrouwen versleten. Niet aan denken Griet en beddeke in. En even nagenieten van uw gezellige dag met Bart. (*Griet gaat af door de haldeur.*)

D O E K

D E R D E B E D R I J F

Achtste tafereel: Karel - Griet

(*Enkele dagen later. Karel en Griet zitten aan de ontbijttafel.*)

KAREL: (*kijkt op zijn uurwerk.*) 't Is tijd om te vertrekken.

GRIET: Nu al?

KAREL: Ja. Het vliegtuig wacht niet hè.

GRIET: En moet ge gans alleen met het vliegtuig naar Ierland?

KAREL: Ja , helemaal alleen. Ik ben een grote jongen zulle. En op dat vliegtuig zitten zeker en vast nog andere passagiers.

GRIET: Ik vind het toch maar eng.

KAREL: Zo erg is dat niet. Ik vind het veel erger dat ik u alleen moet laten.

GRIET: Ik ga toch naar mijn zus. Gij hebt dat zelf zo geregeld.

KAREL: Daar ben ik blij om. Ik heb mijn bezigheid met dat congres terwijl gij hier gans alleen zou zitten. Dat wil ik niet. Maar nu moet ik doorgaan of ik kom te laat.

(Karel staat recht, doet zijn jas aan en neemt zijn valies. Hij gaat tot aan de deur . Griet gaat tot bij hem om afscheid te nemen.)

GRIET: Goede reis dan maar. En voorzichtig zijn. En goed luisteren dan wordt ge weer wat slimmer en wijzer.

KAREL: Een mens kent nooit genoeg Griet. En voor u ook een goede reis. En geniet ervan aan zee.

GRIET: Dat zal ik zeker doen. Ge moogt gerust zijn.

(Karel geeft Griet een vluchtige zoen op haar wang die ze nauwelijks beantwoordt.)

KAREL: Zo, tot ziens dan hè.

GRIET: Ja tot ziens.

KAREL: *(met de deurklink in de hand)* Ja, voor ik het vergeet, dit wilde ik nog zeggen. Ik heb liever dat ge mij niet opbelt. Ik zit dan misschien juist in een interessant gesprek of meeting en dat stoort toch wel.

GRIET: Ga ik u dan drie dagen niet horen?

KAREL: Toch wel. Ik bel u iedere avond zelf op .. van op mijn kamer, dat beloof ik u.

GRIET: Oh, dat is heel lief. Maar moest ge het vergeten, geen probleem. Ik zal mij bij mijn zus niet velen. En vertrek nu maar, 't is tijd.

KAREL: Ja, dag lieveke.. Tot ziens. *(We horen een auto starten en vertrekken.)*

GRIET: Ja...tot ziens..... *(meesmuilend als Karel buiten is)* ... schat. Voilà, ik ben er vanaf. De schijnheilige. Zo overdreven lief en bezorgd. De siroop druipt er van af. Zo is hij anders nooit. Wat moet ik daar nu van denken? Ik weet het niet meer. Maar we zien wel, de tijd brengt raad. Nu nog de tafel afruimen. *(terwijl ze afruimt)* Karel is altijd wel meer begaan met zijn werk dan met mij. Maar wat Bart suggereertneen, dat geloof ik niet. *(Griet neemt haar jas en valies.)* En nu voor een paar dagen alle zorgen opzij, verstand op nul en op naar 'het zeeetje, pootje baden, terrasje doen, uitwaaien, crèmeke eten, shoppen. Degrote weet er blijkbaar alles van. *(Griet vertrekt.)*

Negende tafereel: Karel – Betty

(We overbruggen de dag tot 's avonds. Het vertrek wordt volledig verduisterd. Met zachte aangepaste muziek wordt het vertrek langzaam gehuld in schemerlicht. Dan wordt het heel stil. Plots wordt de stilte doorbroken door het gerinkel van de huistelefoon. Het gerinkel stopt en het blijft weer even stil. De huistelefoon rinkelt opnieuw. Wanneer het gerinkel even gestopt is wordt de bureeldeur langzaam geopend. Karel steekt zijn hoofd naar binnen en ontsteekt het licht.)

KAREL: Betty... kom maar. De kust is veilig. *(Karel komt verder naar binnen).*

BETTY: *(Betty komt voorzichtig binnengetrippeld op hoge hakken en met mantel.)* Ge zijt toch zeker dat hier niemand is?

KAREL: Heel zeker. Ik heb de telefoon tot tweemaal toe laten uitbellen en er heeft niemand opgenomen.

BETTY: Ik ben toch niet gerust.

KAREL: Ge hebt het zelf gewild. Ge wilde absoluut een paar dagen hier in huis doorbrengen als mevrouw Degrote.

BETTY: Dat weet ik. Maar nu ik hier ben voelt het niet goed.

KAREL: Hoe gaat het dan voelen als ge hier voorgoed intrekt?

BETTY: Dat is anders. Dat kan ik mij nu nog niet voorstellen Zult ge echt scheiden om hier met mij samen te wonen?

KAREL: Dat is toch wat ge wilt. Tenminste... dat dacht ik toch. Ge hebt er alleszins genoeg op aangedrongen.

BETTY: Dat weet ik. En natuurlijk wil ik dat. Maar nu het allemaal zo echt wordt weet ik het niet meer.

KAREL: Dat gaat wel over. Kom, we maken het ons gemakkelijk en zetten ons in de zetel. We hebben twee zalige dagen helemaal voor ons alleen. Daar moeten we van profiteren.

(Karel doet zijn jas uit, maakt zijn das los en doet zijn hemdsknopen open. Dan zet hij zich in de zetel. Betty blijft aarzelend staan.)

KAREL: Kom aan zoeteke, die mantel uit. En kom bij me.

(Terwijl Betty aanstalten maakt om zich te ontdoen van haar mantel wordt er aan de voordeur aangebeld. Ze kijken vragend naar elkaar.)

BETTY: Wie kan dat zijn?

KAREL: Ik zou het niet weten. De burens weten dat we weg zijn.

BETTY: Dan heeft iemand ons gezien.

KAREL: Ik heb in ieder geval niemand gezien.

BETTY: Ik ook niet. Maar het zou toch kunnen...

KAREL: Neen, dat kan niet. We zijn te voet tot hier en langs achter binnen gekomen.

(Er wordt opnieuw gebeld.)

BETTY: Wilt ge voorzichtig eens gaan kijken?

KAREL: Neen , dat riskeer ik niet. Als er ook maar iets van licht naar buiten schijnt verraden we onszelf. (*Het blijft stil. Na een korte pauze*) Hij is weg. Kom, nu is het aan ons.

(Betty ontdoet zich verder van haar mantel en maakt aanstalten om bij Karel in de zetel te komen. Dan rinkelt de huistelefoon.)

KAREL: Wat nu weer?

BETTY: De telefoon.

KAREL: Dat hoor ik ook .

BETTY: Moet ge niet opnemen?

KAREL: Hoe kan ik hier nu opnemen. Ik zit in Ierland.

BETTY: Dat is ook waar. Wat nu?

KAREL: Laten bellen. Dat stopt wel vanzelf. Kom maar bij me.

(Betty wacht tot het bellen stopt. Dan zet ze zich bij Karel.. Wanneer deze zijn arm om haar schouders wil leggen rinkelt de telefoon opnieuw. Betty springt verschrikt recht.)

BETTY: 't Is weer van dat.

KAREL: Laat maar bellen. Kom ... kom toch bij me. Er is niets aan de hand.

BETTY: Ik betrouw het niet. Misschien wil uw vrouw u controleren.

KAREL: Griet mij controleren? Komaan zeg, die zit nu lekker te genieten aan zee. Daarbij, ik heb haar gevraagd mij niet te bellen. En dan belt die niet. En moest ze daar toch behoefte aan hebben, dan belt ze wel op mijn mobieltje.

BETTY: Dan moet het dezelfde persoon zijn die aan de voordeur gebeld heeft. Iemand die u dringend wil spreken.

KAREL: Voila, dat zal 't zijn. Maar ik ben er niet. Probleem opgelost. En nu tijd voor wat anders.

(Betty zet zich dicht bij Karel in de zetel. Karel legt zijn armen om haar heen.)

KAREL: Nu kunnen we eindelijk ongestoord onze gang gaan.

GRIET: Ja, eindelijk. Ik heb hier zo naar getracht. Maar nu het zover is... ik weet niet... in uw huis... de zetel waar Griet normaal in zit... het voelt niet o.k

KAREL: Maar 't is wel o.k. Dit willen we toch allebei.

BETTY: Dat is zo.

KAREL: Dus is 't oké.

(Karel wil Betty in zijn armen sluiten maar dan beginnen de lichtjes te flikkeren. Betty duwt Karel weg.)

BETTY: Karel wat gebeurt hier toch allemaal?

KAREL: Ik zou willen dat ik het wist.

BETTY: Een geest in huis?

KAREL: Eerder een lampje dat losstaat. *(Karel gaat tot bij de lampjes en tikt er eens tegen met zijn vinger. Het flikkeren houdt op.)* Ziet ge 't wel. 't Is al gedaan.

BETTY: Voor goed hoop ik. Ik krijg schrik.

KAREL: Toch niet van mij?

BETTY : Nee, niet van u.

KAREL: En er is hier niemand anders. Dus.....

BETTY: Ja, kom hier.

(Ze omhelzen mekaar. De lampjes beginnen opnieuw hevig te flikkeren.)

BETTY: Karel!!! 't Begint weer. *(duwt Karel weg)*

KAREL: Verdorie, wat is hier toch gaande?

BETTY: Er is hier iets.

KAREL: Neen, er is hier ' iemand'. Iemand die met ons voeten rammelt. *(springt uit de zetel)*

BETTY: 't Is Griet! Griet is hier. Die heeft ons door.

KAREL: Neen, Griet is aan zee. Ik denk aan iemand anders. Aan uwe vent.

BETTY: Bart? Die is daarvoor veel te naïef. En daarbij, die is bij zijn broer in de Ardennen.

KAREL: Ofwel is hij hier. En dan zal ik hem vinden. *(Karel gaat eerst naar de keukendeur)* Is hier iemand? *(Er komt geen antwoord en Karel stormt naar de haldeur en roept:)* Hallo, is hier iemand? *(in de hal)* Ik weet dat ge hier zijt. Kom naar beneden of moet ik u komen halen! *(Het blijft stil. Karel stormt naar de bureeldeur en gaat naar binnen. We horen hem roepen.)* Kom naar voor! Wie ge ook zijt! Of ik kom u halen! *(Karel komt opnieuw naar binnen.)* Niks. Er is niemand.

BETTY: Dus toch een spookhuis.

KAREL: Spoken bestaan niet.

BETTY: Maar hier wel.

KAREL: Dit heb ik nog nooit meegemaakt. Dat moet toeval zijn. Storingen in de verdeelkast of zoiets. Daarvoor gaan we onze avond niet verpesten. (*zet zich bij Betty in de zetel.*) We doen onze schoenen uit. Dat maakt het gezelliger. (*Ze doen hun schoenen uit.*) Onze kousen ook?

GRIET: Neen, dat durf ik niet.

KAREL: Ik wel. (*trekt zijn kousen uit.*) Ge zult straks toch moeten volgen. Ge kunt zo niet in bed.

BETTY: Zover zijn we nog niet.

(Karel en Betty maken aanstalten om hun vrijpartij verder te zetten. Dan klinkt de GSM van Karel)

KAREL: 't Is niet waar hè.

BETTY: Niet opnemen. Ge zit in Ierland.

KAREL: En dan? Ze bellen wel op mijn mobiel. Die bereikt mij ook in Ierland. En 't moest Griet maar eens zijn.

GRIET: Die zou toch niet bellen.

KAREL: Dat was zo afgesproken, ja. Maar met Griet weet ge maar nooit. (*Karel neemt de oproep aan. Hij ziet dat het Griet is, wijst uitdrukkelijk naar het toestel, knikt naar Betty en legt de vinger op zijn lippen om te duiden dat ze moet zwijgen.*) Met Degrote.

GRIET: Dag schat, Griet hier. Hoe gaat het daar in Ierland?

KAREL: Goed lieveke, heel goed zelfs. Maar ge zou toch niet bellen?

GRIET: Dat weet ik schatteke, maar ik stoor toch niet hoop ik?

KAREL: Uw telefoontje komt wel ongelegen. Ik zat juist in de bar in gesprek met twee Amerikaanse collega's.

GRIET: Oei sorry, dat kon ik niet weten. En in de bar zegt ge? Dat is wel een erg rustige bar. Ik hoor helemaal niets van lawaai op de achtergrond

KAREL: Zo rustig is het nu ook weer niet. Er gebeurt hier van alles. Maar ik ben even naar buiten gegaan om uw oproep te beantwoorden.

GRIET: Dan zal ik het niet te lang rekken. Maar ik moest bellen, ik mis je nu al. En ge weet hoe bezorgd ik ben.

KAREL: Dat is heel lief van u, lieveke. (*Bij de lieve woorden van Karel zit Betty met een nors gezicht te kijken en laat duidelijk haar ongenoegen blijken.*) Maar dat hoeft echt niet. 't Is hier goed, lekker eten en een uitstekend bed. Maar hoe is het met u lieveke? . Valt het mee aan zee?

GRIET: Het is hier zalig schat. Ik zit met mijn zus op een terrasje nog gezellig na te genieten van een heerlijke dag. En hoe verloopt het congres? Is het wat ge ervan verwacht had?

KAREL: Absoluut. 't Is heel boeiend, wel vermoeiend maar meer dan de moeite. Ik leer hier nog zaken bij waarvan ik het bestaan niet eens vermoedde. Zelfs nu, hier in de bar voel ik dat er nog heel wat op mij afkomt.

GRIET: Doe het maar rustig aan. Ge hebt nog twee dagen te gaan. En als ge vandaag te veel geeft komt ge morgen krachten te kort.

KAREL: Wees maar gerust lieveke. Ik kan daar wel tegen. En ik hou vandaag voldoende reserve om morgen door te gaan tot het aan het gaatje.

GRIET: Dat is goed. En kruip maar op tijd in uw beddeke hè schat.

KAREL: Dat zal niet lang meer duren, lieveke. Ik ga er volop van genieten...van de rust bedoel ik. En bedankt voor uw telefoontje hè. Ge zijt het meest attente en liefste vrouwke dat er bestaat. Ge zijt er echt één uit de duizend.

GRIET: Ja maar, dat weet ik zulle. Allee, slaap wel hè schatteke. Kus kus kus.

KAREL: Ja slaap wel lieveke. Ik zal deze nacht zeker van u dromen, dan heb ik u dicht bij mij. Kus kus kus. Daaaag.... slaap wel lieveke ...daaaaaag... tot ziens...kus kus kus. (*Karel sluit het gesprek af en legt zijn GSM aan de kant.*) Oef, daar zijn we vanaf, gelukkig.

BETTY: Wat was dat allemaal zeg? Al dat gefleem en gevlei.. (*imiteert*) Daaaag... slaap wel lieveke... kus kus kus. Het kon precies niet op. Nog erger dan twee tortelduiven die gaan paren. En ik die dacht dat ge van mij hield.

KAREL: Dat is ook zo. Maar ik moet de schijn toch ophouden. Ik kan moeilijk zeggen: "Lieveke, ik zit thuis in de canapé te vrijen met mijn secretaresse." Ik sprak wel met mijn vrouw hè.

BETTY: Bijna uw ex-vrouw als ik u mag geloven.

KAREL: Ge moet mij geloven. Maar ook wat geduld hebben.

BETTY: Geduld hebben? Hoe lang moet dat 'geduld hebben' nog duren?

KAREL: Zolang als 't duurt. 't Is allemaal niet zo eenvoudig. Een hoofdingenieur die een verhouding heeft met zijn secretaresse! Als dat moest geweten zijn bij de hogere directie van I.T.I! Daar zou nogal een bom ontploffen. De directeur-generaal heeft nu wel een boontje voor mij. Maar als die dat hoort verlies ik op slag al mijn krediet. Misschien wel mijn functie voor zover we niet allebei op straat vliegen.

BETTY: Als ik het goed versta ... komt er dus nooit iets van.

KAREL: Dat zeg ik toch niet. Maar we moeten heel voorzichtig te werk gaan... stap voor stap... en als de tijd er rijp voor is misschien een stapje verder gaan.

BETTY: Ik weet niet of ik dat wel wil. Daar heb ik niks aan.

KAREL: Intussen doen we stiekem verder zoals we bezig zijn in het geniep. Wat niet weet, wat niet deert.

BETTY: En ik Bart en gij Griet blijven bedriegen? Dat kan ik niet. En vroeg of laat komen ze er toch achter.

KAREL: Niet als we oppassen. En nu zwijgen we erover. We nemen een groot risico om drie dagen ongestoord samen door te brengen. En dat gaan we dan ook doen. Kom... kruip maar dicht bij mij... lieveke.

BETTY: Noem mij geen lieveke. Uw vrouw is uw lieveke. En ik ben uw vrouw niet. En ik zal het nooit worden.

KAREL: Afwachten. Wat komt dat komt. En nu doen we waarvoor we gekomen zijn. Kom.

(Betty zet zich, duidelijk tegen haar goesting, dicht bij Karel. Ze hebben geen van beiden in de gaten dat het licht langzaam gedempt werd zodat het bijna donker is. Wanneer Karel intiemer wil worden, wordt Betty er zich wel van bewust. Ze trekt zich terug.)

BETTY: Karel...het licht!

KAREL: Wat gebeurt hier toch. Er moet iets mis zijn met de elektriciteit.*(intussen is het donker geworden)* Ik moet gaan kijken naar de verdeelkast. *(Karel steekt in het donker zijn schoenen aan, scharrelt wat rond, vindt een pillampje en gaat naar de deur.)*

BETTY: *(staat recht)* Karel ik ben bang! Laat me niet alleen!

KAREL: Ge moet niet bang zijn. Ik ga maar tot in de berging. Daar is iets gaande. Ik voel het. *(Wanneer Karel de deur opent flitst het licht weer aan.)*

BETTY: Er is hier iemand die ons ziet hè.

KAREL: Neen er is hier niemand die ons ziet. Er is hier iets dat van op afstand bediend wordt. Maar door wie van waar...en hoe? *(Karel zet zich neer en wil zijn schoenen weer uitdoen. Dan gaat het licht uit. Karel doet zijn pillamp weer branden.)* Nu is het genoeg geweest. Nu moet en zal ik weten wat er hier gebeurt.*(Karel gaat weer naar de deur al struikelend en vloekend. Wanneer hij de deur opent flitst het licht weer aan.)*

BETTY: Zouden we niet beter vertrekken? Men wil ons hier weg. We hebben hier ook niets te zoeken.

KAREL: Ik ben hier wel in mijn eigen huis. Ik ga hier voor niets of niemand weg.

(Nu wordt er aanhoudend aan de deur gebeld, de telefoon rinkelt en het licht begint te flikkeren.)

BETTY: Ze maken mij hier nog zot. Ik moet hier weg.... weg...weg...weg. Ik zet hier nooit nog een voet in huis. Waar ben ik toch aan begonnen. Hier kon niets goeds van komen. *(Betty is recht gesprongen. Ze steekt één schoen aan en grijpt haar jasje. Ze pikt op één hoge schoen naar buiten.)*

KAREL: *(roept)* Betty.... wacht... ik ga mee. *(Hij grijpt zijn jas en loopt Betty achterna.)*

BETTY: *(komt even later terug naar binnengehuppeld)* Mijne schoen...waar is mijne schoen!

(Ze vindt haar tweede schoen, scharrelt hem vast en huppelt weer naar buiten. Even later komt Karel binnengestormd))

KAREL: Mijn sokken.... mijn sokken vergeten.

(Hij vindt zijn sokken en loopt weer naar buiten zonder het licht te doven .)

Tiende : Griet -Bart

(Zodra Karel weg is piept Griet naar binnen door de haldeur. Bart kijkt naar binnen door de bureeldeur. Als ze zien dat de kust veilig is komen ze samen naar binnen.)

GRIET: Hebt ge dat gehoord zeg?

BART: En gezien zeg?

GRIET: Moet ik nu lachen of janken?

BART: Ik kan er niet mee lachen. En ik wist het hé. Toen Betty vertelde dat ze samen met haar baas voor drie dagen naar Ierland moest, had ik al direct mijn twijfels. En toen ze alles uit de kast haalde om mij naar mijn broer in de Ardennen te sturen wist ik zeker dat die twee iets van plan waren.

GRIET: Voor mij leek het aanvankelijk normaal. Karel moest wel meer naar het buitenland voor het werk. Maar toen maakte hij er nooit een probleem van dat ik alleen achterbleef. Maar nu ik hoorde dat hij achter mijn rug geregeld had dat ik naar mijn zus aan zee zou gaan, wist ik dat er niets niet klopte.

BART: Goed dat we elkaar zagen voor ons vertrek. Zo konden we raden wat ze van plan waren.

GRIET: Maar 'zij' wisten niet dat 'wij' het wisten.

BART: Wij hebben hen wel een koude douche bezorgd.

GRIET: Dat was hoognodig. Ze waren allebei op kooktemperatuur.

GRIET: Ik herken Karel niet. Wat is daarmee gebeurd?

BART: Waarschijnlijk een midlifecrisis.

GRIET: Kan een midlifecrisis een uitgedoofde vulkaan doen uitbarsten?

BART: Blijkbaar wel.

GRIET: Ik kan er niet bij. Is dat nu de Karel waarmee ik al dertig jaar getrouwd ben?

BART: En is dat nu de Betty waarvan ik dacht dat ze samen met mij oud wilde worden?

GRIET: En ik die dacht dat hij enkel leefde voor elektronica, informatica en zijn carrière. En dat voor hem een vrouw enkel diende om hem een thuis te bezorgen om 's avonds tot rust te komen? Heb ik dan zo fout gedacht?

BART: Ik dacht ook dat Betty met mij gelukkig was. Maar blijkbaar vindt ze mij te min? Ze wil hogerop door een relatie aan te gaan met haar baas.

GRIET: Ze spreken zelfs van scheiden. Hoe is het mogelijk?

BART: Betty beseft niet waarmee ze bezig is. Karel zal dat toch nooit doen.

GRIET: Natuurlijk niet. Die kan zich dat niet permitteren voor zijn werk.

BART: Zover denkt Betty niet na. En Karel profiteert van haar naïefheid voor zijn pleziertjes.

GRIET: Als ik daaraan denkt word ik razend. Dat die wacht tot hij thuiskomt. Ik zal die eens ferm zijn vet geven.

BART: Ik zou het anders aanpakken. Ge kunt beter poeslief zijn.

GRIET: Poeslief zijn? Weeral? Ik zou zo zijn ogen kunnen uitkrabben. *(met gebaar)*
grrrrrrrr

BART: Dat help ons niks vooruit. Ge moet doen of ge blij zijt dat hij terug is. En hem uitbundig verwelkomen.

GRIET: Ik denk er nog niet aan.

BART: En dan begint ge vragen te stellen. Heel veel vragen. Tot hij verstrikt geraakt in zijn eigen leugens. En dan kom ik binnen met Betty. En confronteren we die twee met mekaar.

GRIET: Betty zal nooit meekomen naar hier. Die durft in dit spookhuis niet meer binnenkomen.

BART: Ze zal wel moeten. En dan zal ze alles al bekend hebben. Zeker weten.

GRIET: Bekennen? Dat zal ze zeker niet doen.

BART: Toch wel. Het zal niet lang duren voor ze door de mand valt. En misschien vindt ze dat niet eens zo erg. Als de waarheid naar boven komt kan Karel niet anders dan scheiden en met haar trouwen. Ten minste dat denkt ze.

GRIET: Dat denkt ze dan toch verkeerd. Ik ben in alle staten maar scheiden? Nooit! Dat gun ik ze niet.

BART: Ik denk er net hetzelfde over. En daarom moeten we het heel subtiel aanpakken.

GRIET: Misschien hebt ge gelijk. Maar wat doen we nu? Uw vrouw en mijne man zijn er samen van door. En wij zitten hier.

BART: We kunnen best gaan slapen. Wat slaap zal ons goed doen.

GRIET: Ik doe toch geen oog dicht.

BART: Ik ook niet. Maar we moeten proberen. Ik stap maar eens op. En morgenvroeg kom ik langs.

GRIET: Ge kunt ook hier blijven slapen. Hier bij mij.

BART: Hier bij u? Ge bedoelt toch niet....?

GRIET: Waarom niet? Betty wilde een paar dagen mevrouw Degrote zijn. Wel, nu moogt gij een paar dagen mijnheer Degrote zijn. Als ge wilt natuurlijk.

BART: Grietje, dat mogen we niet doen. Ik ben daar nog niet klaar voor.

GRIET: Waarvoor?

BART: Wel... voor wat gij wilt.

GRIET: Ja maar... ik wil niet wat gij denkt dat ik wil. Ik wil u een pyjama van Karel geven en zijn bed om in te bed slapen. Ik ben de logeerkamer gewoon. Ik slaap daar.

BART: Oh dat bedoelt ge. Ik dacht al....

GRIET: Dat zou ik toch nooit doen. Het zou onze vriendschap alleen maar kapot maken.

BART: Dat is zo. En dan kan ik morgen onze spookinstallatie ontmantelen. En de verborgen camera's en micro's opruimen.

GRIET : En daarna bedenken we samen het scenario om dat overspelige koppel op andere gedachten te brengen. En ze gaan er niet goed van zijn, zeker weten. Kom.... nu trekken we er maar in.

BART: Dat is het beste wat we kunnen doen. En morgen zien we wel. De nacht brengt dikwijls raad.

(Griet en Bart gaan samen af door de haldeur. Griet dooft het licht .)

DOEK

VIERDE BEDRIJF

Elfde tafereel: Griet – Karel – Bart - Betty

(Drie dagen later in de voormiddag. Griet zit met slaperig en verveeld gezicht in de zetel.)

GRIET: Vandaag komt hij naar huis. Wanneer? Daar heb ik het raden naar. Een klein berichtje kon er niet van af. Mijnheer heeft het veel te druk met andere zaken. Ik ben benieuwd om te horen met wat voor hypocriet verhaal hij gaat afkomen. Maar ik ben er op voorbereid. En dat weet hij niet. *(We horen een auto naderen en stilleggen.)* Oei, hij is er. Mijn gezicht even in de plooi leggen en het smoelentrekken kan weer beginnen.

(Karel komt met zijn valiezen binnen door de bureeldeur. Hij zet zijn valiezen neer en komt tot bij Griet.)

KAREL: Oh, ge zijt er al. Blij dat ik u terugzie.

GRIET: *(is rechtgestaan)* Ik ben ook blij Karel. Ik heb u zo gemist.

KAREL: *(terwijl ze mekaar omhelzen, Griet enigszins terughoudend)* Ik u ook lieveke. Ik heb iedere nacht de hele tijd aan u liggen denken.

GRIET: Echt? Ge had mij gerust mogen bellen.

KAREL: Ja... dat ... dat weet ik. Maar ik wilde u niet storen tijdens uw korte vakantie. En hoe was het aan zee?

GRIET: Goed... heel goed.'t Kon niet beter.

KAREL: Dat doet me plezier. En wat hebt ge allemaal gedaan?

GRIET: Ja wat heb ik gedaan? Alles wat ge aan zee doet zeker: lekker gaan eten, strandwandelingske maken, uitwaaien, pootje baden, terrasje doen.....

KAREL: Ik hoor het. Ge hebt u goed geamuseerd. En sinds wanneer zijt ge thuis?

GRIET: Van gisteravond. Om alles voor te bereiden voor uw thuiskomst.

KAREL: En hoe was het hier? Alles normaal?

GRIET: Ja hoe zou het anders zijn?

KAREL: Oh, ik weet niet. Misschien problemen met de elektriciteit, licht dat uitvalt of lampen die flikkeren.

GRIET: Hoe komt ge daar nu bij? Dat is hier toch nog nooit gebeurd.

KAREL: Dat weet ik. Maar voor alles is er een eerste keer. En moest het zo zijn dan moet ik maatregelen nemen. Vandaar mijn vraag.

GRIET: Ge kunt gerust zijn. Alles was hier tiptop in orde. Doe gerust verder met wat ge 'keihard' bezig zijt.

KAREL: Wat....wat bedoeld ge daarmee? Waarmee ben ik 'keihard' bezig?

GRIET: Wel... met uw carrière. Daarvoor zijt ge toch drie dagen naar Ierland geweest. Trouwens... hoe was het daar...in Ierland?

KAREL: Goed...heel goed zelfs...maar heel vermoeiend. De ganse dag vergaderen....daarna besprekingen met collega's van andere landen om zoveel mogelijk informatie op te steken over wat er leeft in de wereld van de elektronica

GRIET: Oei, dat is heel zwaar.

KAREL: Dat is nog niet alles. Later op mijn kamer moest ik alles nog noteren. Om daarna mijn nota's te ordenen en uit te schrijven op mijn laptop om zeker niets te vergeten.

GRIET: Dat is niet niks zeg. Ge had beter uw secretaresse meegenomen. Dan had die uw administratie kunnen doen.

KAREL: Wablief! Mijn secretaresse meenemen! Wat zouden ze bij I.T.I wel denken! Er wordt nu al zo rap geroddeld.

GRIET: Ja, dat is ook waar, een hoofdingenieur, toekomstig directeur die samen op stap gaat met zijn secretaresse, dat oogt niet zo mooi.

KAREL: Als ge dat maar weet. Nee nee lieveke. Ik stond er helemaal alleen voor. En daardoor was ik 's avonds doodmoe als ik in bed kroop en viel ik als een blok in slaap, zonder wakker te worden.

GRIET: Amai zeg, gij zijt nogal een straffe. Doodmoe als een blok in slaap vallen zonder wakker te worden en dan iedere nacht nog de hele tijd aan mij liggen denken. Ten minste als ik mag geloven wat ge daarnet gezegd heb.

KAREL: Ge moet me geloven. Maar de hele nacht aan u liggen denken dat was... ja dat was in mijn dromen. Ja zo is het, ik heb iedere nacht van u gedroomd.

GRIET: En waren het mooie dromen?

KAREL: Zeker dat. Ik droomde dat gij bij mij in bed lag en in mijn armen lag te slapen.

GRIET: Hoe romantisch zeg. Het pakt mij. Ik heb ook gedroomd. Maar bij mij waren het eerder nachtmerries. Ik droomde dat iedere deelnemer aan dat congres een vrouw ter beschikking kreeg om daar de nacht mee door te brengen. Echt waar, dat heb ik gedroomd. Ik ben beschaamd dat ik zo iets kon dromen.

KAREL: En terecht. Ge weet toch dat ik dat nooit ofte nooit zou doen. Gij zijt de enige vrouw in mijn leven! Ik zou nooit een andere vrouw bij mij in bed willen. Hoe kunt ge nu zo iets dromen?

GRIET: Ik weet het niet. Misschien omdat er iets is dat me dwars zit.

KAREL: Zit er u iets dwars? Komaan... vertel.

GRIET: Wel ... ik heb op internet het telefoonnummer van I.T.I Ierland opgezocht en gebeld. En die persoon aan de lijn beweerde bij hoog en bij laag dat er helemaal geen congres gaande was. Dat ik mij moest vergissen.

KAREL: Wablief! Hebt ge achter mijn rug gebeld naar I.T.I Ierland! Wat moeten ze daar wel denken? Wilt ge mij controleren? Of wat?

GRIET: Maar neen Karel. Ik wilde u spreken. En op uw mobieltje durfde ik niet meer bellen. Omdat ge misschien in vergadering zat. Of in gesprek was met collega's uit Amerika ... of wie weet van waar. En daarom.

KAREL: Griet ge had dat niet mogen doen. Ik heb u nog zo gevraagd om mij niet op te bellen. En dan doet ge het toch. Wat moet ik daar allemaal van denken?

GRIET: Ja dat vraag ik mij ook af. Wat moet 'ik' daar allemaal van denken.

(Er wordt aan de voordeur gebeld.)

KAREL: Nu dat nog. Wie kan dat zijn?

GRIET: Als ik open doe zullen we dat direct weten.

KAREL: Neen, niet doen. We moeten eerst zelf iets uitklaren.

GRIET: Ja, wel doen. Misschien krijgen we hulp om alles uit te klaren.

(Terwijl Griet naar de deur gaat om open te doen grijpt Karel met zijn twee handen naar zijn hoofd en slaat zichzelf voor het hoofd.)

KAREL: Wat krijgen we nog allemaal. Stomme kloot die ik ben. Waar ben ik toch mee begonnen. *(Griet komt binnen met Bart die Betty voor zich opduwt.)* Wat komen die twee hier doen? Ik wil die hier niet zien.

GRIET: Rustig Karel, die twee willen u wel zien.

BART: En Betty heeft iets te vertellen.

KAREL: Betty heeft hier niets te vertellen. Ik heb haar niets gevraagd. Ze moet zwijgen.

BART: Ze moet voor niemand zwijgen. Kom op Betty, zeg wat ge te zeggen hebt.

BETTY: *(spreekt eerst met klein zenuwachtig piepstemmeke, kuchte eens en spreekt normaal)*
Ik heb alles verteld Karel. Ze weten alles.

KAREL: Alles? Alles? Wat is dat... alles?

BETTY: Alles! Dat wij een relatie hebben ... en willen scheiden....om met mekaar....met mekaar te trouwen. Dat is toch wat we allebei willen. Daarom...

KAREL: Wat! Ik scheiden! Om met u te trouwen! Hoe komt ge erbij? Ik denk er nog niet aan. Ik... toekomstig directeur van I.T.I ...trouwen met mijn secretaresse! Ze zullen ervan smullen, de collega's. Dan is heel mijn reputatie om zeep. Dus vergeet het maar.

BETTY: Ge hebt het mij wel beloofd hè.

KAREL: Ik heb u helemaal niets beloofd. Ge neemt uw wensen voor werkelijkheid. Vergeet het... daar komt niets van. En stop met uw ziekelijke fantasie.

BETTY: *(wenend)* Bartje hoort ge dat? Die wil mij dumpen.

BART: *(smalend)* Oh, maar dat is heel smerig. Foei mijnheer Degrote.

BETTY: Ja hè. Heel heel smerig. Foei mijnheer Degrote.

BART: Maar wat gij doet, vindt ge dat normaal?

BETTY: Hoe bedoelt ge?

BART: Mij dumpen voor die daar. Dat ook niet zo proper.

BETTY: Maar ge wilt toch altijd het beste voor mij.

BART: Maar gij weet niet wat het beste is voor u.

BETTY: Toch wel. Ik word mevrouw Degrote. Ik kom hier wonen, leid een luxe leventje en moet nooit meer gaan werken. Karel heeft het beloofd.

BART: Karel heeft nogal veel beloofd.

KAREL: Ik heb niets beloofd. Stop nu met die leugens en stap het af.

GRIET: Ge zou beter zelf stoppen met uw leugens en de waarheid vertellen.

BETTY: Of moet ik het doen? Zeggen dat we helemaal niet in Ierland geweest zijn maar drie dagen samen op hotel. En de eerste avond stiekem naar hier zijn gekomen om te vrijen in de canapé. En dat ik daarna de matras mocht uitproberen.

KAREL: Maar wat vertelt dat mens nu allemaal!

GRIET: De waarheid Karel. En ik zou het op prijs stellen als ge dat eindelijk ook zou doen.

KAREL: Maar dat is de waarheid niet. En haar gelooft ge. En mij niet. Waarom toch?

GRIET: Omdat zij de waarheid spreekt. En gij liegt. Bart en ik hebben alles gehoord en gezien wat er hier die avond gebeurd is.

KAREL: Dat kan niet. Hier was niks of niemand in huis. (*Karel beseft dat hij zich verspreekt.*)

GRIET: Toch wel... de verborgen camera.. Wij hebben alles opgenomen. En 't was de moeite waard.

KAREL: Alles opgenomen? Gaat ge mij chanteren? Die opname misbruiken?

GRIET: Neen Karel, niet misbruiken. Wel gebruiken als het nodig is. We hebben in ieder geval een serieuze stok achter de deur.

KAREL: (*zet zich in de zetel met gebogen hoofd en spreekt heel stil voor zich uit*) Dan zal ik maar bekennen zeker.

GRIET: Wat zegt ge?

KAREL: (*luid*) Ik zal maar bekennen zeker!

GRIET: Dat zal voor iedereen het beste zijn.

KAREL: (*stil*) Ja, 't is waar.

GRIET: Wablief?

KAREL: (*luid*) 't Is waar! Alles wat Betty zegt is waar. Ik schaam mij...ik schaam mij ... zo diep. Ik heb echt heel veel spijt.

GRIET: Ja, naspijt noemen ze dat zeker? Ge weet wat ze daarvan zeggen hè. Dat komt te laat.

KAREL: Hoe moet het nu verder? Ge zult wel heel kwaad zijn.

GRIET: Niet heel kwaad, maar razend kwaad.

BETTY: Gij ook Bartje. Zijt ge ook 'razend' kwaad?

BART: Wees maar zeker. En laat dat Bartje maar achterwege. Vanaf nu is het Bart, zonder meer. Goed verstaan?

BETTY: Ja Bartje zonder meer, goed verstaan.

KAREL: Dan zult ge ons wel nooit vergeven wat we gedaan hebben?

GRIET: Dat zal heel moeilijk zijn. Maar misschien is er wel een kans. Wat denkt gij ervan Bart?

BART: Het zelfde als gij Griet. Misschien weleen waterkansje.

KAREL: Dank u, allebei heel heel hard bedankt.

BETTY: Ja, allebei heel heel hard bedankt.

GRIET: Er is wel één voorwaarde.

KAREL: Dat begrijp ik. We doen alles wat ge zegt.

BETTY: Ja, alles wat ge zegt.

KAREL: Zegt het maar. Wat is die voorwaarde?

GRIET en BART samen: Partnerruil!

KAREL en BETTY samen: (*schreeuwen het uit*) Wablief!!!

GRIET: Ja, nog nooit van gehoord? Partnerruil? Dat lijkt mij het simpelste. Karel, gij hebt aan Betty beloofd om met haar te trouwen en Betty wil niet liever. En Bart en ik hebben elkaar, na onze mislukte parelmoeren bruiloft, beter leren kennen.. En het klikt tussen ons. Als jullie van ons scheiden willen Bart en ik het ook samen proberen.

BETTY: Karel, dat is goed! Dan kunnen we toch samen trouwen!

KAREL: Neen dat kunnen we niet. Ik wil dat niet. En ik kan dat niet! Met mijn positie en reputatie. Dan word ik nooit directeur van I.T.I Belgium.

GRIET: Uw positie en reputatie kunnen mij gestolen worden. Ge hebt het beloofd en dan moet ge het ook maar doen. Punt. Gedaan.

BART: Ja, dat vind ik ook. Ons Betty verdient dat.

GRIET: Punt. Gedaan.

KAREL: Maar lieveke...

GRIET: Niks lieveke. Dat is verleden tijd. En belofte maakt schuld. Ge weet dus u te doen staat.

KAREL: (*jammerend*) Maar al dat gedoe met Betty...ik meende dat toch niet. Ik zou u toch nooit in de steek laten. Toch zeker niet voor die...voor Betty. Voor mij was dat maar een spelleke dat helemaal niks betekende.

BETTY: Ah, zo zit dat. Voor mijnheer Degrote was dat maar een spelleke. We zullen eens zien wat het is als ik alles vertel op het werk.

KAREL: Betty...asjeblijf.... dat kunt ge niet maken...dan vliegt ge buiten....en ik ook.

BETTY: Als we trouwen toch niet.

KAREL: Maar ik trouw niet met u. Ik kan Griet niet missen. En gij kunt Bart niet missen. Ge moet bij hem blijven.

BETTY: Is dat zo? Bartje, hoort ge dat? Die schone mijnheer daar wil mij niet. Die zegt dat ik bij u moet blijven. Wilt gij mij terug?

BART: Daar moet ik nog eens goed over nadenken.

KAREL: En krijg ik ook een tweede kanslieve....euh....vrouwke.

GRIET: Dat weet ik nog niet.

KAREL: Toe Grietje, geef mij nog een kans. Ik smeeek u.

BETTY: Toe Bartje, ik smeeek u.

GRIET: Hoor eens Bart, ze smeken allebei.

BART: Ja ik hoor het. Maar smeken doen ze 'zo' niet. Toen wij vroeger in de biechtstoel om vergiffenis smeeekten voor onze zonden, deden wij dat op onze knieën.

GRIET: Dat is ook waar. Smeken doet ge op uw knieën.

KAREL: Ge meent het niet hè!

GRIET: Toch wel, op uw knieën.

BART: Allebei.

KAREL: Moet ik mij zo vernederen in het bijzijn van...van mijn secretaresse. En van die daar.

BETTY: (*half wenend*) Ik vind het ook maar niks.

GRIET: Op uw knieën Karel. Of er komt van die vergiffenis niets in huis.

BART: Gij ook Betty . Of er komt niets van in huis.

KAREL: Dan moet het maar zeker.

BETTY: Ja zeker.

(Karel en Betty zetten zich op hun knieën met de gezichten naar mekaar.)

GRIET: Neen, zo niet. Niet naar mekaar kijken. Karel gij kijkt naar mij en Betty naar Bart.

(Karel en Betty doen wat hen gevraagd wordt.)

GRIET: Zo, dat is beter. En nu onze voorwaarden:

Punt één: Jullie werken niet langer samen..

BETTY: Maar ik ken niets anders.

BART: Bij I.T.I is er werk genoeg voor secretaresses. En uw toekomstige directeur zal wel ander gepast werk vinden voor u.

KAREL: Maar Betty kent het werk bij mij door en door. Ik kan haar niet missen.

GRIET: Nu gaan we 't krijgen.

KAREL: Op het werk bedoel ik. Ik ben aan haar gewoon.

GRIET: Veel te gewoon. We hebben gezien wat daar van komt. Dus... niet meer samen werken.

Punt twee: Karel gij zijt iedere avond ten laatste om zeven uur thuis.

KAREL: Dat zal moeilijk gaan.

GRIET: Moeilijk gaat ook.

Punt drie: Het is gedaan met week-end werk. Ieder week-end is voor mij.

KAREL: Ik zal het proberen.

GRIET: Niets proberen. Doen.

En **punt vier:** ge vergeet nooit meer dat ge getrouwd zijt met uw vrouw. En niet met uw werk. Akkoord?

KAREL: Ja Grietje, akkoord.

BETTY: Bartje, hebt gij ook zoveel punten?

BART: Toch wel enkele.

Punt één: Gij zijt iedere dag ten laatste om half zes thuis.

BETTY: En als ik moet overwerken?

BART: **Punt twee:** Overwerk bestaat niet meer. Ge zegt maar dat uw ventje thuis op u wacht.

BETTY: Ja ventje, 't is goed.

BART: En **punt drie:** Ge wordt nooit ofte nooit nog verliefd op een andere man.

BETTY: Dat zal ik nooit ofte nooit meer doen. Ik wil nooit meer gebruikt worden voor een spelleke. *(begint hartstochtelijk te wenen)* Ik heb er zo'n spijt van. Mag ik nu rechtstaan. Mijn knietjes doen zo'n pij...ijijn. Bartje asjeblic...ief!!!! Ik kan niet meeeeer!!!

BART: 't Is goed. Sta maar recht. En dan naar huis. En denk nog maar eens goed na over alles wat ge gedaan hebt.

BETTY: Dat zal ik doen. Gaat ge nog niet mee?

BART: Neen, misschien ben ik hier nog nodig.

BETTY: Niet te lang wegblijven hè Bartje.

(Betty staat recht, wrijft over haar knieën en vertrekt.)

KAREL: Is die hier nog nodig? 't Gaat nu tussen ons twee.

GRIET: Daar beslis ik over

KAREL: Natuurlijk. Is nu alles vergeven en vergeten?

GRIET: Vergeven.... dat kan. Met veel moeite. Maar vergeten.....dat zal tijd vragen.

KAREL: Dan blijft ge nog op de logeerkamer slapen?

GRIET: Neen, ik slaap weer in ons bed.

KAREL: Daar ben ik blij om.

GRIET: Niet te rap blij zijn. Gij verhuist naar de logeerkamer.

KAREL: Oh neen. Voor hoelang?

GRIET: Voor zolang als lang duurt. Dat kan zijn voor één dag, een week, een maand, een half jaar. Ik weet het nog niet. En sta nu maar recht. 't Is goed geweest.

KAREL: *(staat recht)* Dan ga ik nu mijn bagage uitpakken.

GRIET: Ja doe dat. En richt de logeerkamer maar heel knusjes in. 't Zou wel eens kunnen dat ge daar voor een jaar logeert. Of misschien zelfs twee. We zullen wel zien hoelang het duurt voor ik u weer kan vertrouwen.

(Karel neemt zijn bagage en vertrekt naar de logeerkamer.)

GRIET: Oef, we zijn er vanaf. Wat een morgen zeg. Dat wil ik nooit meer meemaken.

BART: We hebben hen redelijk hard aangepakt.

GRIET: Dat was nodig. Karel laat zich niet rap overdonderen. Mijnheer de toekomstige directeur, weet ge wel.

BART: En hoe die in die smoes trapt van die partnerruil! Van Betty kan ik dat aannemen. Die vroeg niet liever. Ze zag haar droom om mevrouw Degrote te worden in vervulling gaan. Maar van Karel.

GRIET: Die was zo in paniek dat zijn verstand blokkeerde. Een echtscheiding omwille van een relatie met zijn secretaresse zou hem in een onmogelijke positie brengen. Hij zag zijn droom om directeur van I.T.I –Belgium te worden zo maar uiteenspatten.

BART: Gelukkig is alles voorbij. We zullen nu elkaar niet veel meer zien, vrees ik.

GRIET: Minder. Maar toch genoeg om onze vriendschap in stand te houden. We kennen elkaar maar heel kort maar door wat we hebben meegemaakt, hebben we een band voor het leven.

BART: Dat is zo. Dan ga ik maar eens naar huis.

GRIET: Ik weet iets beter. Ik heb een hongertje. Ik kon deze morgen geen hap binnenkrijgen.

BART: Nu ge 't het zegt. Ik ook niet.

GRIET: We gaan samen ontbijten bij 'Chez Angèle. Om alles rustig te laten bezinken.

BART: Daar zeg ik geen neen tegen. En wat doen we intussen met die twee daar.

GRIET: Die moeten zich bezinnen over hun stommiteiten. Zodat ze beseffen dat het er ver over was. En niet voor herhaling vatbaar. We laten hen dus best verder sudderen in hun eigen vet.

BART: Dat is het beste wat we kunnen doen. Kom we zijn weg. We hebben een extra verdiend.

(Griet neemt haar mantel en ze vertrekken samen.)

EINDE